

1

—
1982

**živá
SLOVA**

Ó
země,
země,
země,
slyš slovo
Hospodinovo

Jer. 22,29

Chceš se dožít vysokého věku?

Jedním z kritérií, jak hodnotit životní úroveň v různých zemích, je průměrná délka lidského života. Rozumí se tím, že čím vyššího věku se lidé dožívají, tím je životní úroveň vyšší. Jistě, nemocnice, lepší životní podmínky a další vymoženosti civilizace mohou ovlivnit lidský věk — ale přece si je každý vědom, že nemá svůj život ve vlastních rukou [Kaz 5:8].

Člověk touží po vysokém věku. Proč však, když stejně je náš život často plný starostí, bolestí a strachu? Jsou dokonce i takoví, kteří tyto starosti a problémy tiší tolik, že si berou život, aby se jich zbavili. Stojí to tedy zato, žít dlouho?

Bible říká, že „bázeň Hospodinova přidává dnů, ale léta bezbožných bývají ukrácena“ (Př 10:27). Je-li Bůh láska a přidává člověku dny, pak to nemohou být takové dny, jež přivádějí do zoufalství. A opravdu, Bůh těm, kdo Jej hledají dává jiné dny! Nejsou to dny ztracené, prožité naprázdno, promrhané, ale dny plné radosti a očekávání na Něj. Věřící člověk se těší na nový den, na to, co mu v něm ten štědrý Bůh opět daruje, čím jej potěší, čím jej chce poučit, vždyť milujícím Boha všechno slouží k dobrému (R 8:28). A když takový člověk odchází ve vysokém věku na věčnost, není to bezútěšný pláč a litost nad promrhaným životem, ale pohled na odvedenou práci, zralé klasy, radostný život (Ž 71:17). Pohreb takového člověka pak není srdcervoucí nářek, ale slavnost, z níž zaznívá hold tomu, kdo dává nový, věčný život. Není to loučení navždy, ale na kratičko, protože u Pána čeká přeradostné sledování.

Odcházejí i lidé středního věku, i mladí, v případě věřících lidí je však nadeje táz: radostné shledání — i když se přitom snad vynoří otázka: Proč? Vždyť on, ona ještě mohl žít, vykonat tolik užitečného, radostného, povzbudivého.

Naši radou na prodloužení života nechť je: Žij svůj život s Kristem! Jen v Něm a s Ním dostává život svůj pravý cíl, smysl a obsah. Nejprve poznej dosavadní bezcennost, marnost a hríšnost svého života, a pak pro Něj žij, pracuj, povzbuď druhé, rozdávej radost, nepromarňuj svěřený čas, dokud totiž vše On nepřeruší, aby si tě k sobě povolal. Ale to je už jen Jeho věc, jen On ví, zda jsme v polovině nebo už na konci naší cesty. Bůh má svůj plán pro své dílo a také plán pro každého, koho si v něm použije jako svého nástroje. A jeho dílo s námi, v lidech, skrze lidi a pro lidi — přesto na lidech nezávislé jde a půjde přes všechny překážky vítězně vpřed až k svému slavnému cíli (1K 3:10—11; 2:20—22).

přípr. -vý

MÍT KRISTA
ŽÍT KRISTA
OČEKÁVAT KRISTA

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

DÁLE VPŘED

BOŽÍ LID musel jít dálé vpřed, i když poušť měla též své půvaby, nejen strázně! Byla tam „bezpracná mana“, Skála živé vody, poskytující osvěžující stín v sluneční výhni, vzácná hora Sinai mravního zákona a řádu, který i sám Baláš záviděl, a samozřejmě tam bylo i blažené odpočívání v Elim u dvanácti bohatých studnic a sedmdesáti palem. Musel jít dálé, protože mu sám Bůh určil mnohem vzdálenější cíl — zaslíbenou zemi s plnosti svého požehnání, pro které je vychovával!

UČEDNÍCI JEŽÍŠE museli jít dál, i když se jim nechtělo z hory blahoslavenství do úmorné pouti za člověkem, z hory proměnění do údolí strádání a úzkostí, z příjemného večeřadla do temnoty osudné noci v Getsemance — aby tam svého Mistra opustili a utekli před horou Golgotou — aby přece jen nakonec pochopili horu Sion s jejím úhelným, vybraným a drahým Kamenem... a dorostli v Boží škole pro svou účast v jedinečné stavbě pravého Božího chrámu, který nebude zbořen, ale vyzdvízen na nebesa!

DNEŠNÍ POUTNÍCI na cestách sionských jsou vedeni Duchem Boha, aby se brali „houf za houfem na Sion a ukazovali se před svým Bohem“ (Ž 84:8), kráčejíce přes „chrámové nádvoří“ do „svatyně“ jako „královské kněžstvo“ a ve své plné svobodě „skrze krev Ježíšova“ vstupovali „tou cestou novou a živou, kterou nám způsobil sám Pán skrze ponu — to jest tělo své“ až do „svatyně svatých“ před Boží svatou tváří — a tak na věky přebývali ve svém „nebeském Jeruzalémě“! (1Pt 2:9; Žd 10:19—23; J 14:1—3; 2K 5:1).

Ale současně zůstává pro nás vážná Boží výstraha v těch, kdož zahynuli na poušti, v těch, kdož se spokojili pouze dědictvím před Jordánem, všech těch, kdož „pokoušeli Pána“ svou nedůvěrou, reptáním, neposlušností a vztourou!

Je zde též svědecký mdlob učedníků Páně, kteří si hoví na hoře blahoslavenství, spřádajíce své sny o časném napravení politických problémů své doby a své spolužády s Kristem, těch, kteří spali únavou na hoře proměnění, aby tam chtěli předčasně odpočívat bez pochopení božské velikosti, poslání a díla svého Pána a Mistra! Těch, kteří nedokázali ani jediné hodiny budit se svým Pánem, aby jej opustili na Golgotě a zapochybovali, zhoršivše se nad Kamenem urážky, který položil sám Bůh na Sionu jako Kámen svůj, úhelný, vybraný a drahý, v němž nebude žádný věřící zahanben! (1Pt 2:6).

A jak hrozně a tragický je stav a odkaz těch, kteří pro svou nevěru ztratili svůj vlastní Jeruzalém, pro své kupecké angažování poskvrnili chrám Boží svým dobytkem a penězoměneckými stolkami, aby nakonec z něj vyhostili živého Boha pro své pohrdnutí pravým Prorokem, Knězem a Králem, kterého jim ze své otcovské lásky poslal. Jaká to pustota jejich vlastního domu, není-li Božím — a jaké to smutné trosky místo původního skvělého stavení!

A přece v chrámu Hospodinově očekávali zbožní a bohabojní Simeonové a Anny všech dob naplnění velikých zaslíbení „Boha věrného a pravého“ — aby se slavně dočkali, takže, „jejich oči viděly, uši slyšely a ruce jejich se dotýkaly Slova života“ a jejich srdce plesalo... (J 1:1—4).

Tito šli dálé vpřed ve víře, v naději a v lásce — oni se nezastavili, neustrnuli a nezakrněli, tím méně, aby se vraceli zpět a opouštěli své místo v Božím domě! Právě naopak — oni spěchali úsilovně k onomu přežádostivému cíli vstříc svému Pánu, aby dosáhli — načež byli uchváčeni a „vychváčeni“ Jím samým — svým věrným Pánum, jehož zaslíbením věřili, v Něhož doufali, a jehož přechod z nebe očekávali... (F 3:12).

I ty — i já — mezi nimi, drahý čtenáři, nebo ještě ne tak zcela, či dokonce mimo ně?

Čím je nám nový časový predel v našom životi? Je spjat s našim **novým vyznáním** v upřímném pokáni z našej duchovnej vlažnosti, lenosti a lhostejnosti, s **novými svatými tužbami** a **předsevzetími**, s novým posvätením **Duchem svätym** pro Pána a jeho dílo a s novým životom, kde už více neprekáží nás starý člověk — naše stará JÁ, ale je žít jen ke cti a chvále tvého Pána?

Do nového roku nové Boží milosti 1982 vám všem, milí čtenári, přejeme — požehnání Exodu z otroctví duchovnej vlažnosti, — požehnání ruky dělné a současně vybavené mečem Slova a Ducha při stavbě a obraně hradeb svatého města a budování Božího domu, — požehnání blahoslaveného očekávání zaslíbeného — jistého, brzkého a rychlého příchodu našeho drahého Pána a Spasitele! Vždyť On si už může a kdykoliv přijít pro své draze vykoupené a od Otce mu darované dědictví — snad již v tomto roce milosti 1982!

Vaše „ŽIVÁ SLOVA“

PÁN JEŽIŠ JE ROVNÝ BOHU

„Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu.“

Filipánom 2:5—6

Vtomto oddielu svojho dopisu Filipánom apoštol Pavel ukazuje hlbku poníženia Pána Ježiša. Hoci bol rovný Bohu, sám seba zmaril, stal sa služobníkom, otrokom a dobrovoľne vydal svoj život až na potupnú smrť ukrižovaním. Urobil to z lásky k nám, inak by sme nemohli Boha nazývať Otcem, nemali by sme večný život, neboli by sme spasení. Keď na to myslíme, malí by sme aj my takto zmýšľať a pokoríť sa. Dôkazom našej pokory je vzťah k spoluúkupeným, keď druhých považujeme za „vyšších od seba“ a nehľadáme len svoje veci, nežijeme len pre seba, ale aj pre druhých. Túžime po jednomyselnosti, z lásky odpúšťame len pre seba, ale aj pre druhých. Túžime po jednomyselnosti, z lásky odpúšťame len pre seba, ale aj pre druhých. Túžime po jednomyselnosti, z lásky odpúšťame len pre seba, ale aj pre druhých. Túžime po jednomyselnosti, z lásky odpúšťame len pre seba, ale aj pre druhých. Túžime po jednomyselnosti, z lásky odpúšťame len pre seba, ale aj pre druhých.

Pán Ježiš bol nielen **podobný** Bohu, ale súčasne i **rovny** Bohu. To sú dve rozdielne skutočnosti. Postavme vedľa seba dve tvarom úplne podobné veci, napríklad lyžice. Jedna však bude z hlinka, druhá zo striebra. Lyžice budú si podobné, ale nie rovné. Ich hodnota bude podstatne rozdielna. Pán Ježiš je nielen podobný Otcovi, ale i jemu rovný. Toto si neprivlastnil lúpežou, ako to chcel urobiť Lucifer (Jasná ranná hviezda), ktorý „si povedal vo svojom srdci: Vystúp do neba, vyvýšim svoj trón nad hviezdy silného Boha a posadím sa na vrch slávostného zhromaždenia Božieho, v najďalších krajoch severa, vystúpim na výšiny oblakov a budem podobný Najvyššiemu“ (Iz 14:13—14). Lucifer chcel svoj trón povýšiť na Božiu úroveň, chcel si lúpežou prívlastniť takú moc, akú má Boh. Preto bol „zvrhnutý do pekla“, stal sa diablonom (grécky = žalobník, zvodník, satanom (hebrejsky)). Ale Pán Ježiš si túto rovnosť s Bohom neprivlastnil lúpežou, on bol rovný Bohu od večnosti.

Co znamená, že Pán Ježiš je podobný Bohu?

Keď sa Pán Ježiš prechádzal Šalamúnovou dvoranou a návštěvníci chrámu na neho útočili otázkou, či je skutočne Mesiášom, povedal im: „Ja a Otec sме na neho útočili otázkou, či je skutočne Mesiášom, povedal im: „Ja a Otec sме

jedno“ (J 10:30). Túto pravdu nemohli zniest, vedľa stáročia pretrvávala v Izraelovi jediná pravda: Boh je jediný a nikto nie je Jemu rovný! A teraz, človek si osvojuje právo povedať, že je na jednej úrovni ako Boh, ktorý je vraj i jeho Otcem. Židia vzali kamene, a keby sa Pán Ježiš prediným spôsobom nevzdialil, boli by ho vtedy ukameňovali.

O niekoľko týždňov Filip, jeden z učencov Pánových, nesmelo žiadal priamo Pána Ježiša: „Pane, ukáž nám Otca.“ Dostáva prediný odpoveď: „Kto mňa videl, videl Otca“ (J 14:9). Či skutočne Otec má vonkajšiu podobu človeka? Myšlím Pán Ježiš v tejto odpovedi na to, že jeho Otec má vôbec nejakú podobu? Určite nie, vedľa pokračuje: „Otec prebýva vo mne... ja som v Otcovi a Otec vo mne.“ Pán Ježiš nemyslí na telesnú podobnosť, ale na duchovnú. Slová, ktoré hovoril, sú slovami Otca, činy, ktoré konal, sú činnimi Otca. Kto vidí život Pána Ježiša, musí si uvedomiť, že tak koná Boh.

O podobnosti Otca a Syna čítame v Židom 1:3: „...který súc odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstatty...“

Odblesk Božej slávy. Grécke slovo dóxa = sláva je prekladom hebrejského kábod, uvedeného v 2M 24:16—17, 33:18—23, 40:34. Božiu slávu nemôže vidieť ľudské oko, nikto by pritom neobstál. O tom máme štvrtnásobné svedectvo.

1. Najprv o tom svedčil Ján Krstiteľ, ktorý povedal: „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený Syn, ktorý je v lone Otcovom, on nám vysvetlil“ (J 1:18).

2. Potom sa tejto otázky dotkol sám Pán Ježiš: „Nie, že by niekto bol videl Otca krome toho, ktorý je od Boha, ten videl Otca“ (J 6:46).

3. Tretím v poradí je apoštol Pavel, ktorý bol vytrhnutý až do tretieho neba, do raja, kde počul nevysloviteľné slová a videl to, čo ľudské oko tu na zemi nemôže vidieť. Ten napísal Timoteovi: „A Královi vekov, neporušiteľnému, **nevíditeľnému**, jedinému, múdremu Bohu, čest a sláva na veky vekov“ (1Tm 1:17), a otvorené: „...který má sám jediný nesmrteľnosť a býva v neprístupnom svetle, ktorého nevidel nikto z ľudí ani nemôže vidieť...“ (6:16).

4. Čtvrtým svedkom je apoštol Ján, ktorý tiež bol vytrhnutý pred Boží trón a v Zjavení opisuje to, čo v tomto vytrhnutí videl, počul a zažil. A predsa v 1. liste píše: „**Boha nikto nikdy nevidel**

Zo všetkých týchto výpovedí plynie, že nikto z ľudí Otca nevidel a ani viďieť nemôže, lebo je neviditeľný, býva v neprístupnom svetle. Preto v Pánu Ježišovi je odkrytý aspoň odblesk Božej slávy, teda do ďalej miery, aby túto slávu mohol zniest človek a zostať pri tom živý.

Obraz Božej podstatty. Otec je neviditeľný, ale existuje a táto jeho existencia, podstata je vyjadrená v osobe Pána Ježiša. Ale práve to, že Pán Ježiš je „obrazom“ Božej podstatty môže viesť k domienke, že obraz je menej hodnotný než samotná podstata. Pán Ježiš nie je len „podobný“ Otcovi, ale aj „rovny“.

Tri dôkazy, že Pán Ježiš je rovny Otcovi

V tejto väčnej otázke nás Písma nenecháva na pochybách. Dáva nám nejmenej tri dôkazy o tom, že Pán Ježiš je rovny Otcovi.

Prvý dôkaz:

Otec je **Bohom** a Pán Ježiš je tiež **Bohom**.

V hebrejsky písanom Starom zákone sa pre meno Boh okrem iných používa výrazov El, Elohím, ktorými je vyjadrená Jeho moc a vôle. Otec koná nezávisle na človekovi ako zvrchovaná, jedinečná bytosť, ktorá je nad všetkým stvorením. V gréckom Novom zákone sa meno El, Elohím prekladá slovom Theos. Podľa Žd 1:9 poznávame, že menom Elohím = Theos sa označuje Otec aj Syn: „Preto fa pomazal, ô, Bože, tvoj Boh olejom plesania...“ V rozpísanom tvare môžeme tento verš čítať: Preto fa, Pane Ježišu, Bože, pomazal tvoj Otec, Boh, olejom plesania... Pretože starozákonny verš je citovaný v Novom zákone, máme pre celé Písma potvrdené, že titul alebo meno Boh sa vzťahuje ako na Otca, tak i na Syna. Podívajme sa na niekoľko biblických miest Nového zákona, kde je Otec aj Syn nazvaný Bohom:

Otec: „...ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili Bohu živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies“ (1Te 1:9—10), „preto ho Židia ešte viacej hľadali zabíť, že nielen rušil sobotu, ale že aj Boha volal svojím Otcom **robiac sa rovným Bohu**“ (J 5:18).

Syn: „Na počiatku bolo Slovo, a to Slovo bolo u Boha, a to Slovo bol Boh“ (J 1:1),

„...Kristus podľa tela, ktorý je nado všetkým Boh“ (R 9:5),

„...očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista“ (Tt 2:13),

„...sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi.

To je ten pravdivý Boh a večný život“ (J 1:5:20).

Druhý dôkaz:

Otec je **Pánom** a Ježiš Kristus je tiež **Pánom**.

Hebrejské slovo Adónai sa rovná gréckemu Kyrios a prekladá sa naším Pán. Meno Pán má vyjadrovať závislosť človeka na Bohu. V Písme sa toto meno dáva Otcovi aj Synovi: „A povedal im: Ako ho tedy Dávid v Duchu nazýva Pánom, keď hovorí: Pán riekoł môjmu Pánovi: Sed po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh“ (Mt 22:43—44 a n.). Pán Ježiš vysvetľuje, že Otec, Pán povedal Dávidovmu Pánovi: Sed po mojej pravici... Dávid teda dve bytosti nazýva menom Pán, a to Boha a ešte niekoho iného. Pán Ježiš vysvetľuje, že tým druhým, ktorý smie sa nazývať rovnako ako Boh, tj. Pán, je vlastne Mešiáš, Kristus.

Opäť si uvedieme niekoľko novozákonných miest, v ktorých je Otec aj Syn spomenutý s menom Pán.

Otec: „A Ježiš mu riekoł: Zase je napísané: Nebudeš pokúšať Pána svojho Boha“ (Mt 4:7),

„dakujem ti Otče, Pane neba i zeme...“ (Mt 11:25).

Syn: „...lebo narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus, Pán, v meste Dávidovom“ (Lk 2:11),

„vy ma voláte Učiteľom a Pánom a dobre hovoríte, lebo som“ (J 13:13), „nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, toho Ježiša...“ (Sk 2:36).

Tretí dôkaz:

Otec je **Hospodin** a Pán Ježiš je tiež **Hospodin**.

Toto meno v hebrejskom Starom zákone sa písalo JHVH a vyslovovalo Jahvę (nikdy nie Jehova). Nachádza sa v ľom 5321krát a nebolo nikdy vysvetlené. Do gréckiny bolo preložené ako Kyrios, teda rovnako pro výraz Adónai.

K menu JHVH sa pojí jedinečná udalosť z 2M 3. kapitoly. Keď Mojžiš pásol stádo oviec pri vrchu Horeb, uvidel zvláštny jav: ker horel plameňom a predsa nezhorel. Prišiel bližšie k ohňu a zrazu uvidel anjela v plameni, ktorý k nemu prehovoril: „Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakobov.“ Mojžiš zakryl svoju tvár, lebo sa bál, aby nehladel na Boha. Keď v priebehu roz-hovoru Mojžiš žiadal od anjela, ktorý sa predstavil ako Boh, aby mu povedal svoje meno, dostal odpoveď: „SOM, KTORÝ SOM.“ A ďalej riekoł: „Takto povieš synom Izraelovým: SOM ma poslal k vám.“ A ešte riekoł Boh Mojžišovi: „Takto povieš synom Izraelovým: Hospodin, Boh vašich otcov, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakobov ma poslal k vám. Toto je moje meno na veky...“ (v. 14—15).

Čo z tohto textu môžem porozumieť?

a) Mojžiš videl skutočnú bytosť, ktorá bola na pohľad ako anjel.

b) Táto bytosť sa predstavila ako Boh, Hospodin a SOM.

c) Z predchádzajúcich štyroch svedectiev sme sa dozvedeli, že Otca nikto z ľudu nevidel a teda ho nemohol vidieť ani Mojžiš.

d) Anjel sa nikdy nepredstavoval ako Boh alebo Hospodin, ale iba ako posol Boží, Hospodinov, Pánov. Pretože ten, ktorého Mojžiš videl, nemohol byť ani Otec, ani anjel, mohol to byť len Syn, Boží Syn.

e) Od tej doby izraelské pokolenie stotožňovalo meno Jahvę s menom SOM.

Podívajme sa teraz, aký vzťah k tomuto menu zaujal Pán Ježiš. A on im povedal: „Vy ste zdola, ja som zhora; vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta. Nuž, povedal som vám, že zomriete vo svojich hriechoch, ak neuveríte, že ja SOM... Ked povýšite Syna človeka, vtedy zviete, že ja SOM“ (J 8:23—28). Keď učenici boli prestrašení plaviac sa na rozbúrenom mori, približil sa k nim a povedal: ja SOM, nebojte sa! (J 6:20). Pretože Pán Ježiš hovoril po hebrejsky, to jeho ja SOM znelo rovnako, ako z úst Božích z plameňa Mojžišovi. Ak neuveríte, že ja SOM, zahyniete. Ten Hospodin, ktorý poslal Mojžiša k jeho národu a potom ho vyviedol z Egypta, je ten istý Hospodin, ktorý teraz v Ľudskom tele putuje zemou a ktorého životná púť sa skončí povýšením na Golgotu. Keď ukrižovali Pána, zem sa triasla, skaly sa pukali, mŕtví vstávali z hrobov a vtedy poznali mnichí, že ten, kto zomrel bol SOM = Hospodin = Boží Syn (Mt 27:54, Lk 23:47).

Tak nás Písma predívne osloviло a odkrylo nám, že Pán Ježiš, ktorý opustil nebesia, Boží trón a prišiel na zem zomrieť za padlé človečenstvo, bol rovný Bohu. A môžeme dodať, že On je a bude rovný Bohu, pretože je Bohom, Pánom i Hospodinom.

To však neznamená, že Syn sa dobrovoľne nepoddáva Otci ako tomu, ktorý je väčší (J 10:29, 14:28). To bolo nielen v jeho pozemskom živote. V Zjavení máme pohľad do budúcnosti, keď Pán Ježiš vezme od Otca knihu súdov, aby otvoril jej pečate (5:7). Otec má rozhodnúť o čase, keď Pán príde pre svoju cirkev tak, ako rozhodol o plnosti času pre jeho príchod na túto zem a ako rozhodne o počiatku súdov a doby veľkého súdenia. Otec všetko podrobí pod vládu svojho Syna, ale sám mu nebude podrobený. Naopak, keď Pánovi bude všetko podrobené, vtedy „sa i sám Syn podrobí tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom“ (1K 15:28).

Podobne aj Duch Boží, ktorý bol poslaný pre dobu milosti na našu zem, sa podriaďuje Synovi. Jeho poslaním je osláviť Pána Ježiša (J 16:14).

Tieto všetky výroky sú však len akýmsi lúčom z Božej slávy, ale nie vlastná sláva. Božiu podstatu, vzťah Otca, Syna a Ducha, nikdy nepochopíme. Má nám to však byť pomôckou, aby sme viacej chápali poslanie Pána Ježiša v celom stvorení a tak rozumeli mnohým výrokom Písma. Ale o tom, ak dá Pán, až budúce. -jos

...několik rad k studiu Bible...

Je to výborné, máš-li právě teď náladu studovať Bibli, ale pred tím potrebuješ ještě „zabrzdit“, uklidniť se, ztišit, a někde v koutku si pohovořit s Pánem o tom, co chceš nebo co máš studovať, zjišťovat, objevovat. Na neznámou cestu je přeče dobré a často i nutné mít spolehlivého průvodce. Nechť ti jím je při studiu Božího Slova Jeho Duch.

Zvol si určité téma, otázku, problém a najdi si (doporučujeme k tomu konkordancii), která všechna místa se k danému tématu vztahují. Chceš-li studovať systematicky, zřejmě nebudeš mít problém, jaké téma si ke studiu zvolit; spíše se ti objeví stále nové a nové otázky, verše, pojmy a vztahy. Věřící člověk pak touží poznat, co o tom hovoří Boží Slovo i na jiných místech, aby získal celkový obraz o Božím názoru na danou záležitost.

Při studiu ti mohou pomoci různé vhodné překlady Písma. Komentáře a výklady druhých hledej a srovnávej teprve tehdy, až máš vlastní odpověď na otázku, až můžeš stručně, třeba jednou větou vyjádřit závěr k danému tématu. Jestliže se tvůj závěr rozchází s tím, co jsi vyčetl v jiných knihách, může to být dobrým podnětem k dalšímu studiu.

Stanov si pevný čas, který chceš věnovat studiu Bible, například tříkrát týdně hodinu (záleží ovšem na tom, kolik máš času). Studium Bible však nezaměňuj za denní čtení, to má mít místo ve tvém rozvrhu denně a raději více než jedenkrát.

Způsobů, jak studovať Bibli, je mnoho, tento je jeden z nich. upr.-vý

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 21.

Achor

„Všechn Izrael jej kamenoval; spálili je a zaházeli je kamenným. Navršili nad ním velkou hromadu kamení; je tam až dodnes. A Hospodin upustil od svého planoucího hněvu. Proto se to místo jmenuje Emek Akór (to je Dolina zkázy) až dodnes.“

Jozue 7:25;26

Jeden starý bratr kdysi přišel na návštěvu do křesťanské rodiny. Když uslyšel o zásnubách hostitela syna, položil mu ruku na rameno a vážně se zeptal: „Není to žádná ze dcer kananejských?“

Tato otázka svým obsahem i formou mladého muže nejprve zarazila. Ale za chvíliku mu to došlo a mohl radostně říci tázavému pohledu hosta, že jeho nevěsta je v věřící rodině a že sama uvěřila v Pána Ježíše jako ve svého Spasitele.

Tenkrát si hluboce uvědomil, že existuje Boží lid a že je to zvláštní výsada, smíme-li k němu patřit.

V čem je tato výsada? Jsou Boží děti bohatší nebo zdravější než ostatní lidé? — Nel Mají tedy méně starosti? — Také ne! — Mají menší boje než ostatní? — Vůbec ne, spíše naopak. V čem je tedy tato výsada?

Kdybychom se takto zeptali někoho z doby Jozuovy, zavedl by nás do údolí Achor, ukázal by na ohromnou kamennou mohylu a řekl by: „Tu je naše výsada!“ Abychom tomu porozuměli, musíme si tuto starou událost trochu přiblížit.

1. Památník vyvrženého

Starozákonní Boží lid vstoupil do země Kanán. Začal si podmaňovat zemi. Měl za sebou velká a slavná vítězství.

Ale tu přišel protiúder. Museli utéci před hrstkou nepřátele. Jozue volal v největší tísni k Bohu. A Bůh odpověděl: „Nemůžete zvítězit. Jste prokletí. Máte mezi sebou zloděje, který si přivlastnil můj majetek.“ Bible napínavě popisuje, jak Jozue svolal lid, a jak losovali, aby zjistili viníka. Nejprve byl postižen judský kmen, z jeho rodu pak rod Záře. Los vymezoval stále užší kruh, až padl nakonec na Achana. S rozechvěním se přiznal ke své vině.

Pak vzali jej, ukradené zboží, celý jeho majetek a odvedli ho do pustého údolí Achor. Ve hrozné chvíli jej ukamenovali se vším, co mu patřilo. Obrovská hromada kamení zvěstuje: „Příčina prokletí je odstraněna!“ Božímu lidu opět vzchází slunce milosti a mohou jít znovu od vítězství k vítězství.

Před chvílí jsme si povíděli o muži, který by nám řekl: „Zde je výsada Božího lidu.“ Dovedu si představit, že by nám řekl: „Podivejte, pohané si hřichů skoro vůbec nevšimají. Jejich vína působí prokletí; Boží hněv nad nimi visí jako hrozivé mračno, které je stále hustší a temnější. Ale nad námi září slunce milosti, protože naše prokletí je pryč! A z toho se radujeme!“

2. „Náš Achan“ se jmenuje Ježíš Kristus

Kdo má opravdu rád Pána Ježíše, je teď jistě dotčen a pobouřeně si pomyslí: „Jak můžeš srovnávat špinavého zloděje Achana s čistým a bezúhonného Pánem? Jak můžeš stavět vyvrženého Achana vedle Božího Syna, jemuž řekl Otec: „Ty jsi ten můj milovaný syn!“?

A přece tak musíme učinit. A kdo to chápe, porozuměl evangeliu. Na Achanova totiž spočívalo prokletí, byla na něm klatba. A teprve když toto prokletí bylo odstraněno, měla slovo milost. Stejně je tomu s naším Spasitelem. Viny ležely na něm.

Avšak mezi ním a Achaniem je obrovský rozdíl! Achan nesl SVOU vlastní vinu. Čistý, svatý, nevinný Boží Syn nesl NAŠE VINY. Musíme správně chápout to, co Boží slovo říká v Iz 53: „A Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“ V listu Galatském čteme, že „za nás vzal prokletí na sebe“ (3:13).

Celá naše klatba ted spočívala na Pánu Ježíši. A On obtížen vinami, byl zabit. Byl zavržen se vším, co patřilo ke hřichu — jako Achan. Lidé jej přibili na kříž. Byl opuštěn Bohem, neboť volá v úzkosti: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ V Ř 8:3 je napsáno, že Bůh „na lidském těle odsoudil hřich“. A ve 2. Ko 5 čteme: „Toho, který nepoznal hřichu, kvůli nám ztotožnil s hřichem.“

Když zemřel „náš Achan“ — Pán Ježíš, splnilo se prorocké slovo ze Zach. 3:9: „Odklidím nepravost této země v JEDINÉM DNI“. „Generál pozounů“ Kuhlo jednou kázal na téma Pilátovy otázky: „Co tedy mám učinit s Ježíšem?“ A tu řekl něco neslyšchaného, ale v zásadě správného: „Kdybych stál tam dole mezi lidmi, a kdyby se mne Pilát ptal, volal bych s ostatními: Ukřížuj ho! Na něm ležely všechny viny, všechny hřichy, na něm spočívalo veškeré prokletí. A když byl ukřížován, byly všechny překážky odstraněny.“

Jak projevuje Boží lid vděčnost Božímu Synu, že se stal i kvůli nám „zlořečeným Achanem“? Že si nás v onom neopakovatelném boji přivlastnil jako svůj skrytý a nyní zjevený poklad — pro který trpěl — zemřel, aby bylo Boží svatosti a spravedlnosti učiněno zadost?

3. Naše Achor se jmenuje Golgota

V našem textu se hovoří o veliké hromadě kamení, která je tam „až dodnes“. Věčný pomník v Izraeli, svědčící, že klatba byla odjata a že opět vzešlo slunce milosti. Toto zvláštní slovo mne přivedlo k dalšímu předobrazu na Pána Ježíše. Vždyť kříž stojí nad tisíciletími jako památník viny, která byla sňata!

A tak mohl později vzít izraelský otec svého synka na ruce a jít s ním do Achor a tam mu ukázat hromadu kamení a říci s dojetím: „Zde byla z Izraele odňata vina, zde se zastavil Boží hněv a od té chvíle nastal náš vítězný život.“

Tak smíme jít na Golgotu, do „našeho Achor“. My, ztracení hříšníci, kteří moc dobré víme, že je nad námi Boží prokletí, se chceme podívat na muže ukřížovaného na Golgotě. Tu pocítíme, že naše klatba z nás byla sňata. Na místě Božího hněvu nastoupila jeho milost.

Možná, že jsou mezi námi takoví křesťané, kteří podobně jako Boží lid tenkrát nemohou vítězit, kteří se potácejí od jednoho pádu ke druhému. Jen jdi do Achor a tam svrhni svou tíži k nohám toho, kdo snímá hřich! Pochovej všechno prokletí pod jeho křížem! Pak ti Boží slovo zaslíbuje vítězství.

„Achor“ znamená „neštěstí“. Ano, do Achor šli neštěstní lidé. Avšak nazpět se vracejí šťastní vítězové. Tak je tomu i s Golgotou. Na Golgotu proudí zástupy obtížených svědomí, neštěstných, zarmoucených a neuspokojených lidí. A z Golgoty se vracejí zpět omilostnění, šťastní a pokojní lidé. I na to máme ve Starém zákoně zvláštní poukaz: Prorok Izaiáš píše, že údolí Achor = neštěstí se stane nádhernou pastvinou (Iz 65:10). A u Ozeáše je psáno, že má být „branou naděje“ (Oz 2:15). Vskutku, Golgota — Achor je místem naší naděje.

W. B.

◆ Viera v Boha nás nezbavuje skúšok — ona nás cez ne prenáša.

◆ Byť bohatý v Bohu je lepšie, ako mať bohatstvo aj tých najlepších svetských hodnôt.

CHÁM

Bol jeden „starý vagabund“ medzi tými, čo stavali koráb. Už dlho nebol súči na nič, čo by sa dalo nazvať prácou, a tak dostával svoju mzdu za to, že sedel nad kotlami smoly a udržiaval oheň pod nimi. Srdce tohto starého muža bolo také čierne, ako jeho ruky. Bolo to o ňom, čo Boh povedal, že ľutuje, že stvoril človeka. Asfalt nebol taký čierny, ako srdce a život tohto muža. A Chám, jeden zo synov Noeho, nebol nikdy ďaleko od tej jamy, v ktorej vrela a čmudila smola. Po celý deň medzi týmito jamami, po celú noc medzi ohoreným drevom — kdekoľvek ste počuli hlasný smiech Chámov, mohli ste si byť istí, že to onen starý zhýralec bud spieval pesničku, alebo vyprával voľáku pikantnéj historku. Po celý čas, čo stavali koráb, a ešte i predtým, postupoval Chám na samozvolenej ceste telesných žiadostí pod vedením a príkladom starého majstra od kotlov so smolou. Tento vzor i učiteľ Chámovi odišiel rýchlo do pekla hneď po tom, čo sa koráb začal dviahať na vodách. Ale Chám, než sa tam dostane za ním, bude kráčať sám. Zatiaľ ešte nedoplnil mieru svojich nerestí. Ešte sa prejeho neskončil deň milosti. Ešte mal vrchovate naplniť horkosfou srdce otcovo. Chám akoby sa bol narodil v nesprávnej dobe. Mal sa narodiť a mal byť vychovaný v Sodome a Gomore. Nie koráb na vodách potopy, lež polnočné ulice Sodomy a Gomory boli pravým mestom pre Cháma. Nečisté zvieratá, o ktoré sa Chám spolu so svojimi bratmi staral v korábe, boli čistými stvoreniami Božími v porovnaní s Chámom. Lebo Chám neboli v stave ani nakrmiti ani podstlať im, ani sa na ne podíváť, ani na ne pomyslieť, bez hriechu.

Cími sa od mladi rád zaoberal, boli nečisté predstavy. Aj najlepšie mienene slová iných mohli v ňom vyvolať nečisté spojenia. Každá nádoba, každý nástroj v korábe mohli v Chámovi vyvolať zmyselné predstavy. Vnútri korábu, dusného a pariaceho sa, jedinou šelmou v pravom zmysle slova bolo srdce Chámove. Zmyselnosť sa vrchovate pomstí človeku, ktorý ju pestuje. Aká to kliatba, poškvŕnené srdce! Možno si predstaviť horší frešt než myseľ ponorenú do hriechu? „Ak raz začneš myslieť na zakázané veci“ hovorí Cicero, „nebudeš schopný myslieť na nič iné.“

Nenachádza sa to v správe Mojžišovej, ale čítať som to na inom mieste, o žene, ktorá sa zubami-nechtami držala stien korábu a volala a prosila. Cháml, kričala, Chám, môj mužu, Chám, môj zhubca. Kazateľu spravodlivosti, otvor mil! Kde je tvor Boh? Vpusť ma dnu, a ja uverím. Vyhoď ku mnemu svojho syna Cháma, a ja ho vo svojom náručí vezmem so sebou do pekla. Či tam vnútri je aspoň jedna žena, alebo samé vľičice? Matka Chámove, sestry Chámove, žena Chámove, volala udierajúc hlavou o dosky korábu. Krv mojej matky je na jeho odevě! Moja vlastná krv je na jeho rukách! Nech je prekliaty Chám! — A koráb sa otriasal pod jej slovami a údermi. A Chám, syn Noeho, načúval v pritími korábu. A potom si kľakol na modlitbu a ďakoval Bohu svojich otcov, že sa tá žena ponorila do hlbín a že vód neustále pribúdalo.

Prečo synovia našich kazateľov spravodlivosti tak často odchádzajú preč od Boha, pýtajú sa mnohí. Neviem, ale snáď niektorý ľudom práve to nie je vzácne, čo majú na dosah. A potom, naši kazatelia sú takí zaneprázdnení!

Skôr než Chám odídje do zahynutia, aj jeho sa opýtajú, aký zamestnaný bol jeho otec, deň i noc, po všetky tie roky, čo kázaľ spravodlivosť a budoval koráb. Každý naokolo vedel, čo sa odohrávalo pri kotloch a jamách so smolou cez deň a pri tlejúcom dreve vnoci — každý okrem kazateľa spravodlivosti. Chám vám povie — ako jeho otec pracoval v čas i nie v čas na diele Božom. O Noachovi, stojacom po Jeho pravici, bude sa prísnys Sudca pýtať Cháma po Jeho Iavici — Či môj služobník Noe, tvor otec, či fa vofakedy vobec vystríhal, aby si nepokračoval po ceste telesných chúfok? Vystríhal, alebo nie? Povedz pravdu. A Chám po-

tvrdí, že jeho otec je nevinny. Že ho nikdy nepoznal. Že jeho skazenosť ide na jeho vlastný vrub. Nikto nemal takého otca ako ja, b, Noe, otče môj! Tak bude kričať Chám.

Po celý ten čas, ako to Chám dosvedčí, jeho otec nevedel nič o tom, čo my vieme dnes. A bolo tak, že akonáhle kazateľ spravodlivosti vystúpil z korábu, urobil to, čo by sme aj od neho očakávali. Noe vyšiel, a s ním jeho žena a synovia a ženy jeho synov. A postavil oltár Hospodinovi a Hospodin zacítil príjemnú voniu a ustavil zmluvu o striedaní zimy a leta, dňa i noci... A pohliadnime na Noeha, po všetkom, čo zažil a skúsil. Aký to bude teraz otec, aký manžel a svokr! A chceli by sme zaňho povedať, i za seba — ak by sme prešli čo len malou čiastkou jeho skúseností a okúsili aj my Božiu milosť ako on — ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi. A Boh povedal o zmluve a o jej znamení. A Synovia Noeho, ktorí vyšli z korábu, boli Sem, Chám a Jafet. A Chám bol otec Kanáanov.

Ístý známy autor sa v jednej svojej kázni pýta: „Kto bol prvým pestovateľom obilia? Kto prvý skrotil divé zvieratá, aby sme ich silu mohli využívať a z nich získavať potravu? Kto objavil liečivé schopnosti rastlín? Ak to bol smrteľný človek, ktorý v tomto svete živočíchov a rastlín oddelil užitočné od škodlivého, jeho meno je neznáme miliónom ľudí, čo mali z toho úžitok.“ Len meno Noeho je veľmi dobre známe miliónom, čo mali z neho prospech, ako aj miliónom, ktoré na jeho objav doplatili. Obilia a víno, neustále sa o nich v Biblii hovorí. Meno otcu všetkých, čo z pôdy dorábači chlieb, je nám neznáme. Ale máme to meno Noeha, bol to on, čo prvý vysadil vinicu a spracoval hrozno na opojný nápoj. Zástupy tento jeho počin žehnajú, zástupy ho preklínajú. A iný deň ukáže, ktorý z týchto hlasov lepšie preniká k Bohu. Iba, keby si čítať a pamätať na svoju Bibliu než zasadneš za stôl ješ a piť, vedel by si lepšie, ako ješ a piť a čokoľvek robí — na slávu Božiu. A je zaiste významné, nesmierne významné a výrečné, že Biblia hovorí o prvom vinohradníkovi a výsledku jeho práce v takých okolnostiach, v akých našli Sem, Chám a Jafet svojho otca. Možno to bolo výročie dňa, keď po prvýkrát opäť uzreli vrcholky hôr vynárajúcich sa z vód Potopy, alebo keď sa skončila stavba korábu... nevieme. Ale bol to deň, v ktorý s radostou pozval otec synov, podte, moji synovia, povedal ten starý svätý muž, podte, jedzme a pime dnes a radujme sa. Sú otcovia, ktorí by chceli Noeho ospravedlniť... snáď tým, že víno bolo neobyčajne silné, alebo tým, že Noe ešte nemal možnosť oboznámiť sa s jeho účinkami... iní povedia, že celá história je mysticizmus a že kazateľ spravodlivosti bol opitý iba obrazenie. Ale Biblia nič neprikrášľuje, no ani neplýtva slovami o Noachovi. V Biblii, „svätí sú znižení, aby sa svet mohol dostať vyššie.“

Nuž teraz — kto z celej domácnosti Noachovej mal v tejto zlej hodinke prisť, ak nie Chám. A tiež v opojení otcovým vínom. Ale, nech je požehnaný Hospodin, Boh Semov, nech rozšíri Boh Jafetu. Ako to až dodnes pokoruje a cvičí takých synov, ako boli prvý a tretí syn Noeho, vidieť nedokonalosti svojich rodičov, otcov i matiek! Semova a Jafetova úcta však nevymizla. Ich láska a úcta k otcovi sa nezmenšili, ale ešte vzrástli po tej ušľachtilej službe, ktorú mu toho dňa preukázali. Iste aj Mojžišovi tanuli na mysli Sem, Chám a Jafet, keď dostal a napísal štvrté prikázanie — Cti svojho otca i matku, aby boli tvoje dni dlhé na zemi...

Je ľahko stať na brehu a dávať pokyny tým, ktorí sa topia vo vode. Je ľahko tomu, ktorý je pokojný, radi ľahke, v ktorom zovrela krv, ako sa má správať. A je ľahké nám, ktorí tento článok čítame a v tejto chvíli máme svoje väsne pod kontrolou, moralizovať o kazateľovi spravodlivosti, keď sa prebudil zo svojho opojenia. A tu si treba uvedomiť, že iba keď si dobre zapíšeme do pamäti neocákávané prejavy vlastnej slabosti, iba vtedy sa naučíme lepšie kontrolovať zlosť nad svojimi defmi. Rozumnejší som nad všetkých svojich učiteľov, hovorí žalmista, lebo tvoje svedectvá sú mojím rozmýšľaním. Som opatrnejší ako starci, lebo pozorujem na tvoje nariadenia. Keby napríklad hnev Dávidov proti Absalo-

movi alebo Šalamúnovi bol zahorel vtedy, keď bol v takej nálade, a keby si bol pripoménul starodávneho Noacha a jeho vytrežvenie z vína, čo by bol Dávid urobil? S Duchom svätým na pomocí bol by si pripomnenul svoje minulé pády a vrátil by sa späť k svojmu päťdesiatemu prvému žalmu. Bol by vzal Absaloma, ktorého tak veľmi miloval a rozhnevaný otec a rozhorčený syn by boli spolu poklakli a Dávid by s pláčom bol povedal: „Kto môže vyviest čistú vec z nečistej? Dokonale ma umy od mojej neprávosti. Očisti ma a potom budem vyučovať prie- stupníkov twojej ceste.“ A Chám tiež podobne by bol padol okolo krku otcovho a povedal by: „Nie som hoden volať sa tvojím synom!“ Otcovia a matky! Keď sú naše deti opäť premožené pokleskom, miesto kriku a bitky a vyhadzovania z domu — ako to Noe urobil — povedzme si, že sme svoje deti splodili iba do vlastného obrazu. Vezmíme ich — lebo to je najlepší čas na to — vezmíme ich a podme s nimi spoločne na modlitbu prosiac Boha, aby ich pretavil, zmenil ich, aby ich urobil nie našimi synmi a dcérmi, ale Jeho vlastnými. A potom nepochybujme, že to urobí, že nám ich vráti, aby sme ich vychovali pre Neho. Keď je otec netrpežlivý a nezdržanlivý, nech sa nediví, ak jeho deti odídu do sveta. Lebo nič tak na ne nepôsobí, ako naše každodenne chodenie pred nimi, spôsob našej reči a životný štýl. Ak sa otec denne modlí, aby Boh nadchol jeho deti pre pravú zbožnosť, pokoru a zdržanlivosť, čo môže na neho vykonat väčší vplyv, aby sa sám stal príkladom týchto cností? Čo iné možno predpokladať, než vlastné zahanbenie, ak by pri sebe nepozoroval cnosti, ktoré chce vidieť pri defoch?

Nuž, všetci sme synmi a dcérmi jedného z troch synov Noeho. Po týchto troch mužoch boli národy rozdelené. A sme synmi Chámovými ak — ak každá predstava nášho srdca je poškvrnená. Ak sa dobre cítime v rozpustilej spoločnosti. Ak máme potešenie v nečistej pesničke, pochybných historkách alebo knihách... Ak radi prezeráme neucudné obrázky. Ak radi podávame správy o hanbe nášho blízneho. Ak sa ponáhlame iných oboznámiť s pokleskom nášho brata. Keď nás mrzí, že jeho hriech bol zahladený a zabudnutý a on je opäť prijatý. Nie všetci synovia a dcéry Chámove majú ruky a tváre čierne. Niektorí ich majú biele a vystepované, iba ich srdcia sú Chámove. Moji bratia, budme odteraz synmi Sema a Jafeta. Odmiemnime pohliadať na hanbu alebo venovať sluch o hanbe nielen našich otcov a matiek, bratov a sestier, ale vo všetkom, čo by našich blíznych nejakovo obnažovalo. Držme svoje oči zavreté pre pohľady na to, držme svoje uši zavreté pre správy o tom. Dívajme sa upíato na to, čo je najlepšie, najužitočnejšie, nejnevinnejšie pri našom blíznom. Myslíme na Noacha ako na kazateľa spravodlivosti, ako na budovateľa korábu, ako na vyvoleného, ochraňovaného a vyslobodeného muža Božieho. Ako na toho, ktorý pri svojich pádoch stojí pod zmluvou Božou, pod duhou Božou a Jeho prísahou. „A ak by bol človek zachátený pokleskom, vy duchovní napravte takého v duchu krotkosti“, a „každý hľad sám na seba, aby si aj ty nebol pokušený!“

Niekto nazval apoštola Pavla prvým skutočným „kresťanským džentlmenom“. Ja vždy odvtedy myslím na Sema a Jafeta ako na Pavlových veľkých starozákonných predchodcov.

sprac. mk

◆ Pán Boh nám radí, aby sme Jeho zaťažili všetkým tým, čo zaťažuje nás.

◆ V súčasnosti sa mnoho hovorí o problémach znečisťovania ovzdušia, o tzv. ekologických problémoch. Ale najväčším ekologickým problémom je znečistenie ľudských sŕdc!

(1. Kor. 13.7)

D

obré veci nemusíme v živote znášať v láske. Raz znášame my iných, posať. Ak sú to veci príjemné, hrejivé, je tom zase iní nás. Každý z nás má aj len samozrejmé, že sa s nimi človek nemusí trápiť. Ale zlé veci treba znášať. Tak je to aj v živote kresťana. Aspoň niektoré veci, ktoré treba znášať a ako na to, je v Božom Slove uvedené takto:

1. — Pris 18:14 — mužný duch znáša svoju nemoc. Je mnoho aj veriacich ľudí nemocných. Vieme dobre, aké je to nepríjemné a často ľačké znášať reumatické bolesti, bolesti hlavy, žalúdku, problémy so srdcom apod. Ono sa to povie — len sa vzmúž a znášaj, ale často je to nad sily človeka. Aký je to ten „mužný duch“, ktorý by mal nemoc zniesť ľahšie? Ak máme ísť do podstupy, aj nemoc možno znášať len v láske oproti Pánovi Ježišovi, vo vedomí, že On trpel o mnoho viac a predsa znášal všetko trpežlivu. Duch lásky bude aj v našom prípade „mužným duchom“ a nemoci prekonáme lepšie. Skúsme to v „onom Mužovi“ — v našom drahom Spasiteľovi!

2. — Sk 13:18 — Hospodin znášal štyridsať rokov obyčaje svojho ľudu na púšti. A boli to obyčaje, povahy nesmierne zlé. Bol to ľud „tvrdjšíje“, reptáci, nespokojní, predajní, zradní... Napriek tomu ich Hospodin znášal. Zrejme len preto, že ich mal rád. Kolík z nás majú povahu „na nevydržanie“. Sú však naši bratia a sestry, naši najbližší, treba ich znášať v Božej láske, pre lásku Kristovu. Istý brat raz povedal druhému bratovi, ktorý mal veľmi vznietlivú a hádavú povahu: — Bratu, ja za teba Pánovi ďakujem, pretože ma pri tebe učí trpežlivosť. Možno aj v našom konkrétnom prípade to takto pojde lepšie, ako doteraz.

3. — Ef 4:2 — k niečomu podobnému, ako v predchádzajúcim prípade nás vedie tento verš. Máme sa navzájom zná-

šať v láske. Raz znášame my iných, posať. Ak sú to veci príjemné, hrejivé, je tom zase iní nás. Každý z nás má aj len samozrejmé, že sa s nimi človek nemusí trápiť. Ale zlé veci treba znášať. Tak je to aj v živote kresťana. Aspoň niektoré veci, ktoré treba znášať a ako na to, je v Božom Slove uvedené takto:

4. — 1K 4:12 — máme znášať prenasledovanie. Dnes pravda nežijeme v dobroch takých prenasledovaní, ako tomu bolo napr. v prvom storočí. Ale sú prípady, keď prenasleduje brat brata pre nejakú záhradu, odlišný názor apod. Láska má znášať aj takéto druhy prenasledovania.

5. — 2Te 1:4 — máme znášať súženie. Sužujú nás blízki i ďaleki, sužujú nás neúspechy, neuznanie, provokácie, nemoci. Iba láska Kristova znáša súženie trpežlivu a v súlade s Božou vôleou.

6. — Žd 12:7 — znášanie kázne. Sú prípady, keď nás pre neposlušnosť musí Nebeský Otec kániť pre naše dobro, ale sú prípady, keď sa kresťan dostáva pre určitý hriech do kázne. Ak nám záleží na náprave a dosiahnutí opäťovného požehnania, nezanevrime na Boha a na kázniacich bratov. Chcú nám len dobre. Známe v láske Kristovej kázeň a požehnanie bude mnohonásobné.

7. — Jk 1:2 — znášame „pokušenia“. V tomto prípade ide skôr o skúšky, do ktorých nás uvádza náš Pán, aby sa dokázala naša viera. Láska k Nemu a dôvera v Neho pomôžu prekonať každú skúšku víťazne. Nebojme sa o tom presviedčať!

8. — 1Pt 2:19 — znášame zármutky. Býva ich najmä v posledných dňoch dosť a dosť. Ak máme naozaj radi Pána a Jeho ľud, mnoho zármutkov sa zmení na radost.

Kiež by aj nám platili slová Pisma Zj 5:11 — Blahoslavení, ktorí trpežlivu zniesli. A... láska všetko znáša.

jk

Stála opodál
v rozpáčích
Nechtěla
být viděna
Byla si vědoma
své chudoby
a bezvýznamnosti

Dlouho otálela
sevřená
vnitřním bojem:
Každý má víc
a muže
Bohu něco dát
do pokladnice
ze svého
bohatství

Jen já
nemám
vůbec
nic...

??
Jenže
tolik je potřebuji
můj Bože
abych
zahnala
svírávý hlad
svého dítěte
i svůj vlastní...

?!?!?
A co dát
aspoň ten jeden.

Tak směšný dar?
Jen každému
pro pohoršení
a na posměch?
a projevit
svou neúctu
k svatému Bohu?

TAK MÁLO

Ach, tak ráda
bych dala víc
než všichni
Bohu dávají —
aby jen On sám
mne viděl
a nikdo z lidí...

Pak —
plaché ohlédnutí
a OBA šarty
její veliké býdy
se zcela
ztratí
v té záplavě
zásluh druhých
v chrámové
pokladnici

Je TAK ráda ...
nikdo
si ji
asi nepovštíml
stydí se přece
za to svoje
málo
ale ona
je zvyklá
hladovět —
a tvář si
přece umyje
a dítěti poví
o manně shůry
na dobrou noc...

Jeden
jí však vidí přec
a ntc jí neříká ...
jen svým
učedníkům
cosi povídá
a oni
se za ní
dlouho dívají ...
(To jistě
jen proto
že dala
tak malo!?)

Můj Pane
Ty lačnís
ze všech nejpíc
Ty nejchudší
ze všech lidí —
bez šartu ...
a žízníš dodnes
v poušti mého srdece

A já
jssem dosud
Tebe neviděl
když
jsi Ty sám
platil
neslýchanou
za mne
cenu
CHRĀMOVÉ
DANĚ

Kk

PRAVIDLA DUCHOVNÍ SLUŽBY

- Síla a plná moc ve tvé službě odpovídá tomu, v jaké míře se oddáváš skryté modlitební službě. Kolik pravé modlitby, tolik ovoce.
- Tvá služba může být úspěšná, jen pokud věříš v Ježíšovo vítězství nad dušemi, které jsou ti svěřeny.
- Praví Boží služebníci jsou modlitebníky. Podle skrytého obezenství srdce s Bohem zjeví se Boží sláva ve tvé službě.
- V modlitbě se rozhodují bitvy pro tvou službu.
- Ze skrytého modlitebního spojení s Bohem bys měl s sebou jako Jeho služebník přinášet lidem záři Boží přítomnosti, neboť tak jim přinášíš živého Boha.
- Služba, která není konána ve víře, že Bůh daruje plody, se Bohu nelší.
- Jak mám sloužit? Se zlomeným srdcem, pláčíš nad svou vinou a selháním, a přesto v oslavování a radostné víře, že Bůh chce učinit veliké věci prostřednictvím ubohých a zlomených.
- Sloužit znamená milovat. Pokud zastáváš svou službu v osobní lásce a oddanosti vůči Pánu Ježíši, buduješ Jeho království a ve věčnosti shledáš ovoce.
- Bud si vědom, jaká to čest stát ve službě Krále všech králů. Služ důstojně v takovém povolání, ne jako neochotný sluha, nýbrž jako vyvolenec lásky.
- Protože jsi vyslancem Krále, jehož říší je láska, radost a mír, musí tvůj obličej zářit, jinak se tvá služba bude zdát nevěrohodnou.

◆ Čím tmavšia noc, tým bližší úsvit nového dňa!

pohľad do knihy zjavenia

18. Sediaci na tróne (Zj 4:2-3)

Stvrtá a piata kapitola knihy Zjavenia patria k sebe. Je to jeden z najkrajších pohľadov do nebies, na Boží trón.

Na tróne ktosi sedel. Ján neuvádza jeho meno teraz, ale až vo v. 11. Je to Boh, Elohim, Vsemohúci, Otec. Trón je najvyšším symbolom kráľovskej a súdnej moci a sedenie je znakom majestátnosti, správy sveta, riadene jeho dejin. V súčasnej dobe je to trón milosti (Žd 4:16), ale po vychvátení cirkvi z tejto zeme je trónom súdu.

Akú podobu má Vsemohúci Boh? Na opisanie Jeho slávy nieslo ľudských slov. Jeho podobu Ján nevidí, veď ľudske oko Ho nemôže vidieť (J 1:18). Bol „podobný“, to znamená, „približne ako...“, „ako v záhade“, „ako cez matné sklo“. Hos-podin hovoril k izraelskému národu na Horebe, ale oni „nevideli nijakej podoby...“, aby sa neporušili a neučinili si nejakej rytiny, podoby nejakého obrazu“ (SM 4:15—16).

Boh je podobný drahokamom **jaspisu** a **sardisu**. Jaspis odpovedá dnešnému diamantu, krištálovu čistému kameňu, a sardis dnešnému karneolu, ktorý je farby krve, intenzívne červenej. Tieto dva drahokamy sú symbolom absolutnej čistoty, svätości živého Boha a jeho lásky, milosti v Pánu Ježišovi. To nás bude spre-vádzat i ďalšími kapitolami Zjavenia. Súd, ale aj milosť. Stretneme sa so skupinami spasených zo všetkých národov. Taký je nás Boh a Pán.

Potvrdením toho je dúha, ktorú Ján vidí vokol trónu. Ona pripomína zmluvu, ktorú Boh uzavrel so stvorením, že ho už nikdy nezahliadne potopou (1M 9:12-16). Dúha bola podobná smaragdu, prevládala teda zelená farba, ktorá je symbolom života. Pán Boh je verný a svoje sluby dodrží. Aj v čase najväčších súdov bude stále pamätať na sľub, daný stvoreniu.

Nikto sa však nesmie spoliehať na to, že Boh bude milostivý aj tomu, kto pohrdne Jeho milostou (počut názory, že predsa Boh nemôže potrestať miliardy ľudí, alebo -On sa nebude môcť díval na zahynutie svojho stvorenia). Z trónu vy-chádzajú **blesky** a počut **hromobicie** (v. 5). Boh je aj oheň spaľujúci (Žd 12:29), preto je „strašné upadnúť do rúk živého Boha“ (Žd 10:31).

Pred trónom bolo niečo ako **krištálové more** (v. 6). To nie je more plné vody, v ktorom sa môže ľovek umyť, očistiť. To je more skla. Mojžiš so staršimi z Izraela videli pod nohami Božími jasnosť ako zafrr, tak čisté nebo. Ezechiel zase ako krištál videl klenbu nad Božím trónom. To všetko nám vyjadruje absolútну čistotu pred Božou prítomnosťou. Tam nevojde nič poškvrenené, tam už nie je možné ob-myvať nejakú nečistotu.

Prirodne more je symbolom nepokoja a zmietania národov, krištálové more je nehybné a nemé. Pred Božím majestátom utichne každý hluk a nepokoj, prestanie každé zmietanie a neistota. Aká rozdielna je situácia v meniacich sa okolnostiach života národov bez Boha a v absolutne Jeho svätej blízkosti. Tu všetko utichne v predvečer Jeho svätých súdov.

19. Styri živé bytosti (v. 6)

Pre tieto bytosti je nesprávne používať slova „zvieratá“, ako čítame v nieko-rych prekladoch. Sú to nebeské bytosti, osoby, majúce podobu zvierat. To, že majú plno očí dookola znamená, že charakter Božieho trónu je obozretnosť. Oni všetko vidia, sú preto strážcami Božieho trónu. Sú to cherubíni, ako ich videl Ezechiel (kap. 10). Vidíme ich strážiť vchod do záhrady Eden, obraz v opone

a ich zlatá podoba na viku truhly zmluvy malí pripomínať svätość Božej prí-tomnosti.

Podoba cherubínov pripomína štyri hlavy stvorenia: prvá bytosť bola podobná lvi, hlave dravých šeliem, druhá bytosť bola podobná teľatu (lepšie býkovi), zástupcoví domácich zvierat, tretia bytosť mala tvár ako ľovek, ktorý je predstaviteľom ľudstva, posledná bytosť bola podobná letiacemu orlovi, hlave vtáctva. Pripomína nám to Božiu stvoriteľskú moc, ktorú oslavujú starší: „Hoden si, Pane a nás Bože, vziať slávu a čest a moc, lebo ty si stvoril všetky veci, a pre tvoju vôlu sú a boli stvorené“ (v. 11).

Súčasne však podoba týchto cherubínov vyjadruje charakter Božieho trónu, pretože oni sú „prostred trónu a vokol trónu“. Božie súdy budú vykonávané v moci (lev), zo zreteľom na obetný poriadok a postoja súdených k milosti (tefa). Súdy budú vykonávané v úžasnej múdrosti (ľovek), rýchlo, neočakávane, zhora (orol).

Aké to bude úžasné, keď aj my uvidíme Boží trón a všetkú tú slávu, ktorá ho obklopuje!

RYBÍ GROŠ

[Mt 17:24—27]

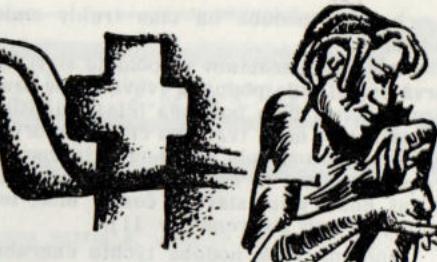
Zajímavá, pôrodná zázračná pŕíhoda. Šlo o chrámovou daň. Byla vybrána od dvaciatiletých výše na úhradu chrámové režie. Pán Ježiš ako Boží Syn, Petr ako Boží dítko byli od daně osvobozeni, vždy Králem a Pánem chrámu byl jejich Otec. Leč vysvetlujte něco tém, kteří nejsou na dané duchovní úrovni a zadali se dnes jen hmotným věcem! Pak lépe předejít pohoršení.

Ona rybička neví o ničem, má peníz jakoby nemela, občtuje se. To je výmluvné!

Co spornych situací, jež vedou k tvrdým diskusím, obhajobám a neústupným konfliktom! Lze jim předejít, staneme-li se „rybičkou s grošem v ústech“. Se slovem lásky a pravdy, s laskavou pobídou smíru ústupnosti, se slovy prosby za odpustenie či omluvy v duchu tichosti a pokory. Co nesrovnanosti v rodinách, sbroech, na pracovištiach! Tu práve tato „rybička s grošem“ pôsobí zázračne: „Odpust!“, „Máš pravdu!“, „Nehněvej se!“, „Vše napravím!“ — Jak dobré je mít tyto groše v srdci — zásobníku lásky. Byl to nás Pán, ktorý prie-dešel soudným zákroku Boží spravedlnosti a zaplatil za nás „peníz“, onu ne-zmernou cenu požadované daně, dal sama sebe! Chrám nebes je nyní otevřen, vstup volný (Žd 10:19). Ne nadarmo se stala RYBA symbolem křesťanů. Řecké ICHTHYS = ryba, pripomína svými písmeny: Ježiš Kristus, Boží Syn, Spasitel! Jaký hluboký smysl nám odhaluje Duch svatý v tomto evangelijním vyprávění. Jen ti, kdo přijali od Pána onen „peníz“, „groš milosti“, tj. odpustení hříchů, vykoupení, smíření s Bohem, dar věčného života, jsou způsobilí předcházet ne-srovnanostem, konfliktom, pohoršením. Do všech vztahů, kde dochází k napětí, roztržkám, rozdelením, přinášeji groš smířičho Slova, služebné Lásky, pokorné sebeoběti.

Bude me tou rybičkou stále pripravenou, keterou si Pán „udici“ Slova i mocí Ducha vytáhne tam, kam potrebuje? Jen On to dovedl a těž i nás k tomu vy-učí jako svého učedníka. Nechtěli Ho kdesi na nocleh, nehoršil se, neodpo-věděl ohněm s nebe, odesel jinam (Lk 9:55), jindy zvolal: „Koho hledáte?“ — „Groš“ nečekaný a mocný, zachraňující situaci i učedníky (J 18:7)! Pokusme se i my na každý den uplatniť ten převzácný rybí groš!

nebo bude muž ten skrýše před větrem..

„Kdo je ten muž?“, táže se Rebeka svého věrného průvodce Eliezera — a do stává se jí nádherné odpovědi právě tak, jako tobě a mně, drahý čtenáři od Ducha svatého — je to ON, Syn Boží, tvůj drahý Pán a Spasitel — Ježíš Kristus! „Čím se mi má stát a čím mi bude v mém dnešním praktickém životě?“, ptá se tvoje a moje duše dále. A Duch nám odpovídá skrze Izaiáše 32:2 — SKRÝŠE PŘED VĚTREM...

Znás, MOJŽÍŠI, onen **vítěz rozdělující a vysušující moře?** Ano, znám jeho hrůzu a moc při Egyptských — a přece vytvořil suchou a bezpečnou cestu pro Boží lid k jeho tak slavnému exodu z egyptského otroctví. Ano, Bůh je ten, kdo vytrhuje z úzkostí a strachu a zjevuje svému lidu svou **milost Boží spasitelou!** (2M 14:21, 28–31).

Znás, ELIÁŠI, onen **vítěz velký a silný, podvracející hory?** Ano, dobře znám jeho strašnou sílu, již otrásá zemí a kácí hory — a přece vím, že můj Bůh v něm není, ale zcela jistě přijde za ním a za ohněm, aby právě mne vytrhl z mé dnešní mlhobý a obnovil svou novou **milostí posvěcující!** (1Kr 19:11, 14–19)

Znás, JONÁŠI, onen **vítěz velký na moři, i ten východní žhoucí?** Velmi dobře znám onu úzkost a hořkost v nich... a přece též jejich blahodárný vliv na svou vlastní duši — abych se jí naučil nenávidět a chápát, jak dobré, libé a dokonalé je pouze Boží myšlení, cítění a jeho svatá vůle! Tak mne učinil účastníkem své **milosti napravující!** (Jon 1:4, 4:8–11)

Znáte UČEDNÍCI KRISTOVY onen **vítěz odporný a tuhý**, který doveď tak zmítat lodičkou vašeho života? Jak důvěrně jej známe, když nás zbaví veškerých sil, když zcela zakalí nás zrak a pod jeho vlivem toneme... ale známe Toho, kdo tomu větru doveď poručit a způsobit veliké utíšení k všeobecnému úžasu nejen nás samých, ale i všech, kteří nám jsou nabízkou! On sám — nás druhý Mistr a Pán je také svrchovaným pánum toho „odporného“ a „tuhého“ větru kolem nás — ale i v nás! Kristus, ten Syn Boha živého, je naším Spasitelem, Smírem, Pánem, On je nás Pokoj a Utíšení veliké ve všech proměnách času a okolnosti. V něm samém — v naší SKRÝŠI — okoušíme **milost Božího pokoje v sobě!** (Ž 32:7; Ko 2:6,7,9–12)

V jakém smyslu je Ježíš — Syn člověka — tedy sám tak bezbranný, všem větrům zkoušek, pokušení a běd lidských vydaný právě tak, jako my, naši Skrýši před větrem? Učedníci jeho měli přece jen své praktické osobní zkušenosti se svým Mistrem a Pánem, ale co my, téměř dva tisíce let od doby jeho života na této zemi? Můžeme mít ještě dnes podobné zkušenosti jako měli oni? Ale vraťme se ještě daleko před ně k MOJŽÍŠOVY! V čem je tajemství jeho **vědcovského genia?** V Hospodinu, v jeho Bohu, ve kterém měl vždycky své útočiště, sílu a pomoc ve všelikém souzení vždy připravenou — on měl v Bohu svou skrýši... Lze říci, že, neznal za doby svého pozemského života Syna Božího - Krista, přece jen i on prozrazuje tajemství „**skrýše v Kristovu duchu**“ **milosti, milosrdenství a kněžského sebeobětnového orodovnictví...** V jeho skvělém životě však je a zůstává stín toho nedostatku, který nemůže řešit a odstranit zákon...

Vraťme se opět k ELIÁŠOVY! V čem je tajemství moci jeho tak **smělé a nebojácné viry?** V Hospodinu, v jeho Bohu, jehož slovo slyšel, jemu naprostě a bez-

výhradně věřil a za jeho zvěstí vždy samozřejmě očekával projev Boží moci! Měl v Bohu svou jistotu — svou skrýši... Ani on neznal Krista a prozrajuje tajemství „**skrýše v Kristovu duchu**“ **absolutní závislosti na Bohu ve všem...**! Také v jeho jedinečné životní dráze je zanechán stín nedostatku, který nemůže být řešen lidskou horlivostí, tím méně lidskou hořkostí, skepsí a reptáním...

A co JONÁŠ? V čem je tajemství jeho **bezpríkladné energie v díle jeho misijní úspěšné služebnosti** v tak hrozných „ninivetských podmínkách“? V Hospodinu, v jeho Bohu, jehož je vlastnictvím a vý, že On vládne v jeho životě, že se nikde jinde neukryje a neschová, jestliže se Mu jednou cítem srdcem a životem oddal! A tak má jen v Něm a nikde jinde svou skrýši. Ani on nemohl znát Krista a přece i on prozrajuje zvláštním způsobem tajemství své „**skrýše v Kristovu duchu**“ **jeho stravující horlivosti Hospodinovy v čistotě, svatosti a spravedlnosti, v níž sám Bůh přebývá**, který je přece jen „ohněm spalujícím“ ... A proto je v jeho životním projevu také zanechán onen typický stín — že přes všecku svatost a spravedlnost, kterou by si člověk dal za svůj životní program, může být a zůstat na konci, cizincem na Božím srdci, a že tento stín může zaplašit jen moc Boží trpělivé lásky, neboť On není jen „ohněm spalujícím“, ale též Bohem „všelikého milosrdenství“!

Nyní se podívejme znova k UČEDNÍKŮM a pohledme na onu jedinečnou přednost, kterou měli před zmíněnými starozákonními reprezentanty! Jaké oni mají proti nim předpoklady onu „Hospodinovu skrýši“ poznat a zakoušet ve svém Pánu, s nímž chodi, hovorí, jej slyší a vidí v jeho skutcích, které jim od Otce ukázal! K jaké plnosti své skrýše v Něm — ve svém přítomném Pánu mohli poznávat jeho nebeského Otce a krásu jeho ducha.

A oni? Jak málo toho dovedli vidět, slyšet, přijímat! Jak byli a zůstali stále tělesními, zemskými, nedověrnými! Kolikrát si Pán nad nimi povzdechl, že nevědí, „čeho jsou ducha“, nebo v nich konstatuje přímo „ducha satanova“! Byl Pán tehdy jejich Skrýši, když ho jeden učedník prodá a zradí, druhý zapře, třetí se raději nahý skryje v hanbě své noci, než by s rouchem své cti a věrnosti sdílel s Pánem jeho utrpení — aby nakonec všichni tuto svoji jedinou Skrýš — svého Pána — všichni opustili a propadli zoufalství beznaděje a strachu!

Jak jsou všichni daleko od nádherného vyznání žalmisty DAVIDA o jeho skrýši, která je v Hospodinu, aniž se s ním mohl v Pánu Ježíši Kristu setkat tak, jako učedníci jeho !(Žalm 32!!) A oni přece vlastníma očima viděli, jak jejich Pán pokojně spí na podušce uprostřed hrozného vichru a vlnobítí, slyšeli přece Jeho nádherná slova ujištění: „Nebojte se, já jsem!“, nebo „Pokoj vám!“, když k nim přicházíval po vlnách a uchopil tonoucího Petra za ruku nebo stanul uprostřed nich, když byli plni strachu za zavřenými dveřmi! Oni se ho mohli dotýkat a přímo cítit dotyk jeho rukou, když jim umýval nohy a když směli dokonce ležet na jeho hrudi a naslouchat tepu jeho srdce...

Co vlastně způsobilo jejich proměnu? Kdo jim zjevil cenu a krásu smrti a zmrtvýchvstání Božího Syna — Pána Ježíše Krista? Kdo je naučil chápát a poznávat v plnosti úžasnou cenu jejich dokonalé skrýše v Kristu — v dokonalé oběti jeho těla a krve, kdo je uvedl v jejich jistoty? DUCH SVATÝ, který je Pánem nejen zaslíben, ale jím poslan, dán! On bere bohatství z Krista a dává jím, On jím oči otvírá, On činí jejich uši způsobilé k slyšení, On je vede do jejich nádherné Skrýše v Kristu Ježíši a do jejich „skrytí s Ním v Bohu“ (Ko 3:3), On dosvědčuje jejich ducha, že jsou v Kristu Božími syny (Ř 8:15,16) a spoludědici Kristovi (Ř 8:17)... A toto je právě tak i naše dnešní bohatství, které je dáno Církvi, v níž jako „v těle Kristově“ přebývá plnost Kristova ducha — Ducha Otcova a Synova - Ducha svatého!

Základní podmíinkou tohoto nádherného tajemství Církve a jejího duchovního života je poznání zcela jiného větru, který „kam chce věje, hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde“ — **onoho nezbytného větru nového rodu z Duha svatého!** (J 3:8)

NIKODEMŮM JEJICH NOCÍ je to ovšem nepochopitelné, ba ještě i onem NI-

KODÉMÚM JEŽIŠOVA HROBU s jejich dobrou vúľí a drahými mastmi úcty „mrtvému Pánu“! Teprve účastníci moci jeho zmrtvýchvstání začínají chápat, že obrozující vítr Ducha svätého výje od Otce a Syna, ktorý jez zaslíbil a daroval Cirkvi - své nevěstě, že výje pouze tam, kde a kam chce On sám a ne lidé v horlivosti svého vlastního myšlení, ve vroucnosti svých citů a v úsilí své vlastní výle, a začínají prožívať, jak onen „vánok Ducha svätého“ směřuje ve své sjednocující moci tichosti, pokory, bázně Boží, poslušnosti, lásky a trpělivosti do přebývání „v skryši Nejvyššího“ a do „odpočívání ve stínu Všemohoucího“ — do oné dokonalé jednoty, která je mezi Otcom a Synem — a mezi dítkami Božími navzájem v Duchu svátém... (Ž 91:1; J 17:21—26)!

Ale oni se také naučí rozeznávat, mezi větrem, který působí Duch svatý a oněmi škodlivými větry cizího ducha, který působí svou vyvýšující mocí a přitom rozděluje a rozptýluje — ale svým vlivem pouze u bezcenných plev, pro které není žádné skryše a které stejně časem „věječka Boží“ odvěje (Ž 1:4; 35:5; Iz 30:24; Jr 15:7; Mt 3:12; L 3:17)!

Bratře, sestro, otevři své srdce vanutí Ducha svätého a SKRYJ SE V NĚM — V PÁNU JEŽÍŠI, vždyť jen v Něm je veškerá plnost lásky Otcovy! (J 3:16; 1) 4:9; R 8:32)

Kk

moje svedectvo

Podľa Žalmu 14:1—3 sa z milosti Pánovej pokúsim rozdeliť ľudi do troch skupín. Ľudia v prvej skupine neveria v Božiu existenciu a v neverie sa mu posmievajú a rúhajú. Druhí neveria Božiemu Slovu, ktoré jasne hovorí, že nieto nikoho, kto by činil dobre, nieto nikoho, kto by hľadal Boha. Takých môžeme nazvať „samospravodlív“. A konečne do tretej skupiny patria ti, ktorí hľadajú Boha, Jemu veria, milujú Ho a znovuzrozením sa stali Jeho deťmi.

Ja som patril do skupiny druhej. Chodil som do kostola, veril som v Božiu súčnosť, ba veril som aj to, že Kristus je Spasiteľ sveta. A predsa... Ako je to dobre, že v skutočnosti nehľadá človek Boha, ale Boh človeka! Ved Pán Ježiš pripiel, aby hľadal to, čo bolo zahynulo! A On hľadal aj mňa.

Bolo to v roku 1931, keď som v priebehu vianočných sviatkov navštívil svojich rodičov, ktorí bývali nedaleko Levíc. Po ukončenej návštive som sadol do vlaku, a prestupoval na iný vlak v Levicech. Ale čo sa stal! Presadol som do nesprávneho vlaku, ktorý ma zaviezol späť k rodičom. Samozrejme, rodičia i súrodenci sa mi vysmiali, ale ja som bol akýsi kľudný. Nerozumel som prečo, dnes to viem. Bola to práca svätého Ducha, ktorý pracoval na mojom srdci a On to bol, ktorý okolnosti tak viedol, že som musel cestovať až večerným vlakom. V nôm som totiž stretol milého brata P. U., ktorý tiež cestoval do Nitry. On bol už vtedy veriacim, a tak cestou mi zvestoval evanjelium, poukázal mi na Božiu lásku zjavenú v Pánovi Ježišovi. Zároveň ma pozval i do zhromaždenia. To bol asi prvý krok, ktorým ma Boh hľadal, aby ma zachránil od druhéj smrti.

Ako chlapec som pri konfirmovaní dostal Biblia od pána farára. Mala však svoje miesto iba v zásuvke písacieho stola. Po stretnutí s bratom Urbanom som ju však začal čítať. Ale to pre moje spasenie nestačilo. Z Písma a z rozhovorov s veriacimi som poznal, že sa musím obrátiť, opustiť hriešny svet. Urobil to tak, ako na vojne: čelom vzad a nie vpravo, alebo vľavo bok. A k tomu mi pomohol

aj sen, ktorý mi dal Pán v noci zo 14. na 15. január. Videl som to, čo opísal Ján v Zjavení 20:12—15: videl som mŕtvy, ktorí stáli pred Božím trónom, otvorené knihy, podľa ktorých boli mŕtvi súdení, ohnivé jazero, do ktorého boli uvrhnuti ti, ktorých mená neboli zapísané v knihe života.

Ako mládenec som sa nikoho a ničoho nebál, ale tento sen zapôsobil na mňa tak, že som vyskočil z posteľe, kľakol na kolena a vo vedomí toho, že musím urobiť pokánie zo svojich hriechov a biedného života, som sa odovzdal Pánovi. Prosil som Ho vo svojom zájazdove v odpustenie hriechov a vo vieri som si priplastnil to, že aj za mňa, strateného hriescika, Pán Boh poslal svojho drahého Syna na svet a vydal na potopnú smrť križa. Vedel som, že On ma prijal na milosť, že som zachránený pre celú večnosť. Pri tomto novom duchovnom rode som obdržal ako záväzok a dôkaz tejto nádhernej skutočnosti svätého Ducha s jeho vnútorným svedectvom, a od toho času sa radujem v istote, že aj moje meno je zapísané v knihe života. Viem, že môj Spasiteľ žije, lebo aj pr. mňa vyzľazil nad satanom, peklom a smrťou, a vstal slávne z mŕtvy! Mojou radostnou spasiteľou istotou je slovo Pánovo, že Boh miluje človeka a hľadá, aby zachránil to, čo je stratené.

Z vlastnej skúsenosti teda viem, že Pán Boh hľadá človeka rôznym spôsobom. Hľadá aj teba, drahý čitateľu, ak ešte nie si Jeho diefatom. Uver v Pána Ježiša Krista celým svojím srdcom a budeš spasený tak, ako ja.

-dj
Poznámka redakcie:

Milý brat D. Fuxhoffer nám tento článok zaslal v době 50. výročí svého obrácení. A my mu přejeme od Pána mnoho sily, zdraví, trpělivosti na cestě za Ním a v službě na Jeho vinici.

hlad v zemi seriál (8)

smrt
v hrnci

„Potom sa navrátil Elizeus do Gilgala. A bol hlad v zemi. A synovia prorokov sedeli pred ním. Tu povedal svojmu služobníkovi: Pristav ten veľký hrniec a navor synom prorokov kaše“. 2Kr 4:38—41

1. Hlad v zemi má vplyv

Ked je v zemi hlad, týka sa to aj veriacich. Nám dnes v našej vlasti nehrozí hlad po chlebe a potravinách, lebo tých je u nás stále dosť, ba i nad mieru. Svedčia o tom odpadové nádoby na sídliskách a uliciach, naplnené chlebom, rohlíkmi, knedlami, ovocím, zeleninou. Prejavuje sa však hlad iného druhu = hlad po poznani podstaty a zmyslu života, po poznani autora prírody, hlad po Bohu a Božom Slove. Dnes vari ani nieto človeka, ktorý by odmietol do daru priať Bibliu. Pripomína nám to časť Ámosovho prorocťa: „Hľa, idú dni, hovorí Pán Hosподin, že pošlem hlad na zem, nie hlad po chlebe ani nie smäd po vode, ale hlad a smäd počúť slová Hospodinove“ (Am 8:11). Dnešné obdobie je charakterizované takouto skutočnosťou.

2. Ked sa stará o pokrm neskúsený

Náš text nás uvádza do prorockej školy. Elizeus jej predsedá a účastníci sa učia načívať v jeho prítomnosti Božiemu hlasu. Takéto skupiny prorokov sa spra-

vidla živili prirodzenou stravou. A najmä teraz, v dobe hladu, nebola iná možnosť. „Pristav ten veľký hrniec a navar synom prorokov kaše,“ znie Elizeov príkaz jednému z nich. Bol na to kvalifikovaný? Skúšal ho Elizeus, alebo si možno ani neuvedomil, že práve na prípravu stravy treba určítu skúsenosť a spoľahlivé vedomosti? Mládenec dostal úlohu a vybral sa do prírody. Rastie v nej mnoho plodov. Niečo v nej je dieľom Božím a niečo „ovocím satanovým“. Veď keby nebolo pádu človeka v raji, nebolo by ani tŕnie a bodlačie. Otravné plody nie sú v žiadnom prípade originálom Božej tvorčej činnosti.

Neskúsený mládenec išiel a nazbieral uhorky či tekvičky z akejsi popínavej rastliny. Bral svoju povinnosť dosť povrchne a neuvedomil si, aké otravy vyzbiehal vo svojom okolí. Keď on nedokázal rozpoznať jedovaté plody, o to ľahšie bolo rozpoznať jedovatú kašu z nich. To už bola miešanina dobrého so zlým a o to viac nebezpečná. Ako dobre, že niektorí skríkli: „Smrť v hrnci, mužu Boží!“ A nemohli jesť. To bolo dobre, bola to ich záchrana. Môžeme ich pochváliť, že nie nadarmo sa „učili“ za prorokov, veď zbadali túto „smrť v hrnci“.

3. Čo možno dnes nazbierať

„Mal by si poslužiť Božím Slovom“ — tak zneje dnes ako i kedysi výzva k mladým bratom. Vyžívajú tí starší i „plánok“. A mladý sa vyberie na potulku po záhonoch Božieho Slova a inej literatúry. V Božom Slove nachádza veci známe — a nezádza sa mu, že by boli zaujímavé. Nachádza i veci neznáme — ale tým nerozumie. Siahne na duchovnú literatúru. Tu ho kadečie ľahšie zaujme. No popri duchovnej literatúre je i „duchovná literatúra“. Číta a dočíta sa, prípadne i vidí:

A. Veľký evanjelista skončil svoju reč a prevolal výzvu: „Kto chce nasledovať od tejto chvíle Pána Ježiša, nech zdvihne ruku!“ Asi dvesto päťdesiat rúk sa zdvihlo nad hlavu. Prepukla radosť, jasanie — toľká zachránení...! A výsledok: lacné pokáanie, ruky nad hlavou, ale neobrátené životy. Z dvesto päťdesiatich piati — siedmi si nachádzajú miesto v skutočne kresťanských zboroch.

Účasť na lacnom pokáni je smrť v hrnci. Kto v hrubke svojho srdca nepláče nad svojimi hriechmi a nezmiení obratom svoj život (ktorý vlastne vovnútri mení Boh), ten nemá podiel na požehnaní Božieho posvätenia, ale na satanových uhorkách. To je smrť v hrnci. Chce niekto z nás toto propagovať?

B. Celé zhromaždenie kľačí na kolenáčach. Každý hovorí, niektorí kričia, niektorí pláču, niektorí jasajú, niektorí spievajú, mnohí hrkocú stoličkami. Každý hovorí alebo skôr vykrikuje cudzim jazykom to, čo nerozumie, ale cíti nutkanie byť čoraz hlučnejší, zvýšiť tempo, zostríť hlas... stupňuje sa napätie.

Sem — tam sa uzdráví niekto chorý (obyčajne silou svojej vôle a nadšenia), aby o týždeň zase zaťahol. A okolím znie zvesť nie o tom, čo bolo o týždeň. „Keby sme mali jazyky! Keby sme mali apoštola viery! Keby sme velili démonom!“ Tak sa zameriavajú túžby nejedného horlivého kresťana. A ľudia, ktorí to všetko majú, hovoria: Spasenie? Kto vytrvá až do konca, ten bude spasený. S bázňou a trasením pracujete na svojom spasení! Iba 50 % veriacich ľudí (a dnes iba 10 %) predstavuje Filadelfiu, tj. tých, ktorí budú vytrhnutí k Pánovi.

Takéto učenie je „smrť vo veľkom hrnci“. Je to prevarená a dobre premiešaná kaša biblického učenia a satanovho blenu, kde sa spája Božie Slovo so satanským znepokojujúcim a smrtiacim podvodom. Spýtajte sa starších a skúsenejších veriacich, či to nie je tak. Smrť v hrnci!

C. Oddeľte sa, oddeľte sa! To zneje z tretej strany. Oni sa oddeli. Oddeli sa od svojich veriacich rodičov, otca i matky, ktorí ich priviedli k Pánovi. Oddeli sa vnútornie i územne od zboru a išli 300 km na sever či na východ. Sú medzi nimi inteligentní kresťania. Majú literatúru a študujú Božie Slovo, ale — medzi tým sa oddeli už aj medzi sebou. Zostali v skupinách po dvoch či troch a tieto skupinky tvoria skôr na základe pokrvného príbuzenstva.

„Ten, kto sa svojovalne oddeľuje, hľadá to, čo sa jemu ľubí a stavia sa na odpor všetkému, čo by prospeľo“ (Pr 18:1). Takí ľudia nerastú čo do lásky ani čo do počtu. Smrť v hrnci! Zlé učenie, zlá prax.

4. Východisko — Slovo Božie

Uvedené boli iba tri príklady z mnohých. Vyvierajú zo skúseností v posledných rokoch. A čo je vlastne správne? Správne je rozpoznať satanov jed v dobrej potrave. To, čo robí rastlinu jedovatou, je „to čosi málo navyše“. Keby tam nebolo nejaký miligram toxickej látok, mohlo by to byť dobré. „To čosi málo navyše“ je to zlé, čo kazí kvalitu. „Mŕtva mucha nasmrádi a nakvasí mast apotekára“ (Kz 10:1) — tá je to, čo tam nepatri. Preto je potrebné poznáť Božie Slovo, aby sme vedeli, čo nie je Božie Slovo.

Slovo Božie nepozná lacné pokánie, lebo to prináša smrť pre posvätenie. Dávidovo pokánie bolo úmerné jeho hriechu.

Slovo Božie nepozná tvrdenie, že kto nehovorí jazykmi, nie je spasený. Takéto tvrdenie by bolo smrťou istoty spasenia.

Slovo Božie neučí, že sa má oddeliť kresťan od kresťana. Pavol sa neoddeli od Korintanov, hoci tam boli skloni k sekúrstvu a nejaký čas sa trpel i morálny hriech. SvojmySELNE oddeľovanie je smrťou lásky.

Tak sa smrť ľahko vpašuje do „veľkého hrnca“ nášho povedomia a vždy je to „to niečo navyše“, čo ľudia pridávajú k Božiemu Slovu.

Nie všetko sladké je dobré a nie všetko horké je otrava. Pavol vyzýva Efazanov, aby hovorili pravdu v láске. Pravda je najpotrebnejší liek, ale často horký. Zabalme ho do sladkého obalu lásky, ako farmaceuti balia horké lieky do cukríkov.

Elizeus múkou napravil kašu prorockých mládencov. Vedel, čo má robif. Biele múku posväčujúceho Božieho Slova a posväteného života má blahodárny účinok na rôzne nedostatky.

5. Ako zabrániť hľadu v z bore

Najdôležitejšou vecou je, aby sa v z bore netrpel a nepociťoval hľad. Lebo tam, kde je hľadovanie, nastáva i hľadanie — po okolí. Vyhladovaný vtáčik v zime do všeličoho zobne, aj do toho, čo mu neprospevia. Podvyživený človek je náhľadný na choroby. Ako odstrániť hľad?

To je zodpovednosť starších a slúžiacich bratov. Vždy treba byť pripravený na službu Slovom. Istý nás starší brat povedal: „Nikdy nejdeme do zhromaždenia nepripravený. Či budem slúžiť, alebo nebudem, ale vždy som pripravený.“ K tomu je potrebné každodenné osobné stíšenie sa pri Božom Slove. Túto zodpovednosť majú všetci bratia.

No nájdú sa i takí, ktorí nemajú pre službu Božím Slovom obdarovanie. To nie sú obyčajne tí, čo neslúžiebajú — tí si iba myslia, že dar nemajú a mylia sa. Tí, ktorí dar služby naozaj nemajú, obyčajne radi slúžia — a zhromaždenie sa trápi.

Preto si na záver zdôrazníme: Je potrebné držať sa Božieho Slova, osobne ho študovať a ním slúžiť. Nič k nemu nepridávať ale ani nič neuberáta, aby nepripríšla chudoba. A najmä vždy prísť do zhromaždenia pripravenej. Je potrebné zhromaždenie nasýtiť a nie dat tú starosť niekomu inému. A navyše dokonca chcieť všetkých sýtiť tým, čo sám nemám — zo svojho prázdnego hrnca!

NEUČENÍ A NEUTVRZENÍ
NATAHUJÍ PISEM K SVÉMU VLASTNÍMU ZATRACENI.

2. Petr 3:16

Pravým kľičom k správnemu chápaniu BIBLE je upřímná touha priesne zjisťiť, co Duch svätý zamýšľal skrze jednotlivé pi-

satele. Nesmíme bráta jehich slova a do nich vnášať své nápady a názory. Musíme prijímať Slovo, až keď souhlasí s našimi predstavami, alebo jim odporuje. Musíme všechno bráta doslovně, co bolo doslovně miňeno, a musíme vyložiť odsíľajúc skrze jednotlivé pí-

rečeno. Co Písmo praví o Izraeli, nesmíme vziať na Církev a co Písmo praví o Církvi, nesmíme vziať na svet. Jen tak budeme „Bohu milým dělníkem, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by přávě slovo pravdy rozděloval“. (2 Tm 2:15).

ZNÁŠ PERLOVÉ KAPITOLY Z PÍSMA?

KAPITOLA VZKŘÍŠENÍ: 1. Kor. 15.

Bez vzkříšeného Pána by nebylo Církve a křesťanství by zaniklo jako mnohé náboženské kulty. Jedině Kristus, Spasitel, který vstal z mrtvých, obžívuje ze stavu duchovní smrti před Bohem, láme kletbu hřichu, osvobozuje z moci temnosti, naplňuje i proměnu svým Duchem, vytváří obecenství svatých, Církev Vzkříšeného žije jeho přítomností, zvěstuje jeho evangelium, šíří jeho lásku, zjednává jeho slávu. Nadějným očekáváním druhého příchodu svého Pána zůstává také misijně svěží, horlivá a obětavá v zápasech a zkouškách vítězíci.

KAPITOLA VÍRY: ŽIDÓM 11.

Věřit znamená se svěřit a cele odevzdát vzkříšenému Kristu. Pak milostivá Boží moc, uvolňovaná modlitbou, proniká „kabelem“ víry do všech našich životních situací. Vždyť — oč byli tito rekóvé víry lepší než my? I při nich je váhání, mdloba i klesání. A přece v dané situaci a chvíli, v rozhodném postavení to nejsou již oni, ale On, který rozhoduje, zmocňuje, vede a dává vítězství. Zijeme tak i my a zazáří také naše jméno v seznamu Božích svědků a nás celý život bude „zlatým řetězem“ požehnaných skutků víry!

KAPITOLA ŽIVOTA V SOULADU S BOHEM: ŽALM 23.

Pastýřský dokumentární snímek! Z Boží strany vzácná péče a ochrana, bohatství dobrosti a milosrdenství. Z naší strany pak naprostá důvěra: Ty se mnou jsi! V jasu i stínu, na výšinách i v údolí, u stolu i před nepřáteli a jednou v domě Hospodinově dobrému Pastýři tváři v tvář. Znás něco lepšího? Chceš měnit? Vadí ti jeho prut či hůl? Nikoli, neměním, ale za vše Mu děkuji: za zelené pastvy, tiché vody, za přímé cesty, za prostřený stůl, za prut i hůl, za poslední údolí a výhled do Boží slávy.

KAPITOLA SVATÉ LÁSKY: 1. KOR. 13.

Kde je moc Vzkříšeného, tu jsou i divy jeho lásky. Rozlévá ji do srdcí, rodin i všech lidských vztahů. To je onen „osvědčený vitamín“. Zabírá i v beznadějných případech, zápasech, zkouškách a protivenstvích. Život zachraňuje, zkrásňuje i prodlužuje. Tryská ze zdroje Golgoty, plný odpusťení, sebezapření a nebeské vůně. Zde — na Golgotě — se dokonale zrcadlí ve své nadzemské kráse a trvá navěky v plnosti u tránu Dárce. Nestejná je míra poznání Boží pravdy, láska všechny rozdíly vyrovnává. Kéž máme více té Boží lásky v srdcích a v praktickém životě!

KAPITOLA ŠLUŽBY: MATOUŠ 5—7.

Pán Ježíš je naprostě praktický. Je velmi „osobní“ a vždy „tne do živého“. Chce mít i tebe celého v každé životní situaci. Vyzývá k činnu. Kdo kráčí v síle jeho Ducha, prožívá všechna blahoslavenství. Nasazuje líce v protivenství, odpouští křivdy a příkori, volá příměru, svítí všem, nestará se nedůvěřivě, ve všem počítá s Otcem, září mocí modlitby Páně. Je vyhraněný a pevný, neboť je založen na Skále. Absolvent školy Mistra z Nazaretu si vždy uvědomuje, že jedině On je vše a ve všem.

KAPITOLA NADĚJE: JAN 17.

I když není v této velekněžské modlitbě o naději ani slova, její září proniká Otce i Syna. Ten prosící velekněz má naději pro své malomyslné učedníky, pro mne, pro tebe, pro celý svět. Naději pro slovo svědectví a pravdy. A konečný cíl

této naděje? „Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni se mnou byli“ (J 17:24). To pokoruje i povznáší, zahanbuje i povzbuzuje. Víme, kdo prosí: Ten, který dokonal dílo spásy, oslavil Otce a vyzývá k jednotě všechny vykoupené. A věčnost? To je poznání za poznáním, stálá překvapení a neutuchající proudy radosti, slávy, díků a chval.

KAPITOLA VITĚZSTVÍ: RIMANŮM 8.

Jak strhující hymnus o moci Ducha tam, kde se On dostal k moci. Dovol Mu, ať přemáhá tělo, ať vede, osvědčuje synovství a učí volat: Abba! Každencnaslouchej, jak za tě prosí „lkáním nevypravitevním“. Ať zkusi někdo žalovat, potupit, odložit od lásky Kristovy! Ve všem smíme udátně vitézit, známe-li onu jedinečnou výsadu: žít v Kristu Ježíši a proto ve svobodě slávy Božích synů. Vážíme si toho? Zijeme tak?

KAPITOLA SLÁVY: ZJEVENÍ 21—22.

Nebýt téhoto kapitol, jak uboze chudými bychom byli. „Nebeská obrazovka“ zde projevuje zrak víry, dává rozmach perutím naděje, rozněcuje lásku, vede k sebeobětavé službě, přibližuje cíl až na dosah. Smíme vidět nový Jeruzalém — Beránkovu nevěstu, Otce uprostřed milujících dítěk, křišťálové proudy živé vody — navrácený ráj. Středem Otcovy slávy je Beránek, jemuž svůj hold a chvalozpěvy přináší vykoupený lid — oslavěná Církev, nové nebe i nová země, hlubiny vesmíru a všechno stvoření a před jehož majestátem se nakonec skloní i všichni jeho nepřátelé (Fp 2:10—11)! Jaká sláva Syna v Otci a Otcova v Synu! A jaká to naše sláva v Něm a Jeho v nás!

-lm

UMDLÉVÁ A USTÁVÁ
MLÁDEŽ
A MLÁDENCI TĚŽCE KLESAJÍ...

ale ti, jenž očekávají na
Hospodina,
nabývají nové síly...

modlitba — **rozhovor**

Máme-li podat její stručnou charakteristiku, říkáme obvykle bez váhání, že modlitba je rozhovor s Bohem.

Kladu si však otázku: Je to pravda...? A byla vůbec někdy moje modlitba rozhovorem? Nechal jsem mluvit Jej — Boha, a naslouchal jsem Mu? Určitě, tehdy dávno — při obrázení. Tenkrát odpověděl a já jsem rozuměl, že mě má rád, že navždy odpouští mé hřichy, že mne v Pánu Ježíši přijímá za syna. Bezpečně jsem mu porozuměl a měl jsem z toho nebývalou radost.

Ale co od té doby? Co nyní — co včera večer a co dnes ráno?! Byl to rozhovor nebo jsem mluvil jen já?

Neztratili jsme schopnost citlivě vnímat Jejho hlas na modlitbách a naslouchat Jejho odpovědi na naše otázky a problémy? Slabost našeho křesťanství je mnohdy právě v tom, že se nám modlitby staly MONOLOGY! Pojdme se vrátit až tam, kde jsme s bázni a přitom důvěřivě čekali na Jejho odpověď.

On je připraven; z Jejho strany se nic nezměnilo! Budeme-li opět v pokoji, trpělivě a oddaně čekat na Jejho hlas, ON své konkrétní rady a pokyny nezamlčí...

*zas odkládáme loňská ŽIVÁ SLOVA,
(opět s účinkem tak kolem nuly?).
Zkusme ale, prosím, otevřít je znova
v místech, jež jsme třeba pominuli.*

*Možná, že v tom článku anebo jen slově,
jež jsme přešli téměř bez povšimnutí,
možná právě v nich nám zazní zcela nově
myšlenka, jež přemýšlet nás nutí.*

*pokud ovšem má mít toto všechno smysl,
bude pro nás jedno důležité:
nechť je zasáhнутa nejen naše mysl.
Boží Slovo — to musí být žitě!*

*Zkusme v dnešním čísle (v dalších ovšem také)
najít myšlenku, jež PRO MNE byla,
a pak, v denních bojích, v práci všelijaké
dbát, by v nás ta JEHO SLOVA žila!*

mikro bajky ■

MRAVENEC:

„Na mně vůbec nezáleží. Já jsem jen součást mravenčíště.“

[2K 5:10] Všickni zajisté ukážat se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal každý to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce či byla, buď v dobrém, neb ve zlém.]

JEPICE:

„Hned zítra začnu brát svůj život vážně.“

[Žd 3:7.8] Protož, jakž praví Duch svatý: Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujež srdcí svých...]

CHROBAK:

„Musím myslet na budoucnost. To, co jsem si nashromáždil, má velikou hodnotu!“

[Mt 6:25] Protož pravim vám: Nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odivali. Zdaliž není život více nežli pokrm...?]

MOUCHA NA ZÁDECH ORLA:

„Vyletěla jsem stejně vysoko jako král ptáků!“

[1K 15:10] Ale milosti Boží jsem, což jsem...]

Zprávy z KMK

Z práce mírového úsilí KMK z minulého roku přinášíme jako pozdrav a přání do další etapy boje za světový mír všech lidí dobré vůle — výtah z komuniké předsednictva s rozšířenou účastí hostů z dvaceti zemí všech kontinentů:

1. odepřít veškerou manipulaci a zabránit mocným tohoto světa v pokračování jejich nesmyslné přípravy všeobecné zkázy lidstva,

2. aktivně podporovat veškerou masovou účast v zápase lidstva o život a zachování vlastní existence,

3. v boji za světový mír platí zaslíbení Ř 5:5!

Rovněž upozorňujeme naše čtenáře na pozoruhodnou akci zástupců předsednictva KMK s představiteli ABFK (Asijské buddhistické mírové konference) v posledním čtvrtletí loňského roku v Ulan Batoru, kde došlo ve všech bodech jednání k naprosté shodě a dalšímu společnému programu v boji za odzbrojení, lidská práva a podporu všech mírových akcí ve světě v novém roce 1982 — přes veškeré odlišnosti věroučných východisek a náboženského přesvědčení.

-r-

ZE ZASEDÁNÍ RADY STARŠÍCH ČSR

Zasedání Rady starších Křesťanských sborů v ČSR dne 12. 12. 1981 bylo odesláno Regionálnímu sdružení KMK v ČSSR tento dopis:

Účastníci sejíti odpovědných zástupců Křesťanských sborů v ČSR, které se konalo 12. 12. 1981 v Praze, věnovali podstatnou část svého jednání otázce zachování míru v současném světě. Hodnotou tohoto jednání byly zcela neformální osobní postoje jednotlivých účastníků k věci života, života v míru, života bez války a strachu z totálního zničení. Z tohoto hlediska byla vytvořena nová příležitost k pozvednutí hlasu za záchrannu života před nukleární katastrofou na připravované celosvětové mezináboženské mírové konferenci v Moskvě na jaře 1982.

I na takové úrovni bude slyšen hlas malé skupiny upřímných křesťanů z úst nejvyšších představitelů Křesťanské mírové konference, jejímž jsme účastníky.

Vyjadřujeme tak plnou podporu mírovému úsilí s přáním, aby cíl tohoto jednání byl naplněn.

Za Radu starších ČSR:

Ing. Petr Zeman v. r.

Jan Kašparec v. r.

Před 70 lety dostali někteří věřící do ruky první číslo časopisu **Ze slov pravdy a lásky**. Slova úvodního článku neztratila na významu ani pro dnešní dobu. Zopakujme si: „Ten z dívna zaslíbený příchod Pána Ježíše jest na obzoru. Tisíce a tisíce dítě Boží očekávají svého Vykupitele, který vysvobodil je od hněvu buďoucího a který každé chvíle může přijít.“

Ve třetím čísle pod nadpisem „Hledme k cíli věci přežádostivé“ je zaslíbení: Radost naše bude dokonalá, nebo viděti jej budeme, podobní Mu budeme a na věky s Ním budeme. Naše tužby budou naplněny, poněvadž sytost hojněho veselí je před obličejem Jeho a dokonalé utěšení po pravici Jeho až na věky. (Ž 16:11).

V čísle pátém v článku „Aj, přídu brzy“ je ujištění: Celá církev bude shromážděna u trůnu Beránkova, dříve nežli bude otevřeno sedm pečetí knihy Božích soudů (Zj 5—8).

I naše generace je vděčná Pánu, že vedl Duchem svým pisatele těchto a dalších statí k podstatě vzdělávání a posilování výry a naděje. Znáte jeho jméno? Zajistě, byl to náš, pečlivý duchovní otec, nezapomenutelný milý bratr

František Jan Křesina,
kterého Pán odvolal do nebeské redakční rady před 20 lety.

-vt-

Batizovce: Záver minulého roku veriaci z Batizoviec prežívali v znamení smútku. Ved z ich stredu si Pán povolal dve milé sestry, manželky, matky — Máriu Michalkovú a Annu Kuzmikovú. Ale opäť sa splnilo to, že veriaci človek hovorí aj svojou smrťou. Stovky ľudí mohli v tejto malebnej obci pod Tatrami šestkrát počuť svedectvo evanjelia — v domoch, na cintoríne aj v zborovej miestnosti.

Mária Michalková prežila prvú a poslednú časť svojho života v Batizovciach (prevážne v dome, kde je miestnosť zhromaždenia), ale 20 rokov bývala s celou rodinou aj v Nitre. Ovšem nielen táto skutočnosť vysvetluje hojnú účasť veriacich skoro z celeho Slovenska na jej pohrebe, ale predovšetkým spomienka na vernú službu a prívetivosť, ktorú z Božej milosti preukazovala všetkým, s ktorými prichádzala do styku. Tiež mnohé nemoci boli súčasťou jej celého života, ale s vedomím zaslúbenia podľa R 8:28 ich znášala s obdivuhodnou trpezlivosťou. V jednom z posledných dopisov deťom

dokumentovala pokorné očakávanie slávneho vyslobodenia z tela a túžbu byť už s Pánom, ktorá jej bola v 66. roku života splnená.

Mm

Anna Kuzmiková už v mladosti prijala Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa, a On bol takmer 35 rokov jej oporou a spomocníkom. Veľmi Ho potrebovala hlavne v poslednom období ľahkej nemoci, keď už ľudské slová nemôžu potešiť. Pán jej stál po boku, takže „domov“ odchádzala v istote nádeje vo veku 52 rokov.

Aj na jej pohrebnom zhromaždení boli mnohí spoluobčania, a veriaci z okolia, ktorí tým vyjadrili svoju vďačnosť milej sestre za jej život svedectva a smútiacej rodine spoluúčasť na jej zármutku.

-job

Vo veku 68 rokov odišla v máji minulého roku z našich radosť aj sestra Zuzana Vaňková (zbor Krpeľany — Martin). Vo svojich 30 rokoch uverila v Pána Ježiša, ktorému zostala verná po celý čas svojho života. 38 rokov života s Pánom a účasťou na mnohých utrpeniach bola jasným svetlom pre manžela a 4 deti, z ktorých zatiaľ 2 nasledujú cestu za Pánom Ježišom. Z vďačnosťou k Pánovi spomíname na jej obecenstvo na každom zhromaždení.

Veľmi rada spievala. Každý deň si našla chvíľu pre čítanie Slova Božieho a spievanie duchovných piesní. Našu milú sestru nám často pripomína aj práca jej rúk, ktorá nám zostala v našich zborových miestnostiach.

Účasťou na pohrebnom zhromaždení poslúžili piesňami speváci zboru Batizoviec, hovoreným Slovom Božím br. Pavlík, Azor, Kulačík.

Veriaci zboru Krpeľany